

THOREGON

53

1852

Horst Hoffman

GALORŇANKA

Přeložil Jiří Podbrdský

I. Divoká léta

Město děti (I)

Kaif Chiriatha přesně cítila přítomnost někoho druhého. Sice nezpůsobil žádný šramot ani nevydával zvuky, ale vnímala jeho auru, která pomalu sílila. Bylo ,to, jako kdyby se k ní obezřele a záludně plížil zezadu. Po dětské tváři jí přeběhl úsměv, ale nebyl nijak přátelský.

Jen počkej, Loptě, tentokrát mě nedostaneš, tentokrát ne! pomyslela si nenávistně. Byla ve značné výhodě, když zaznamenala jeho přítomnost. Muselo jí to

stačit, byla už těsně před cílem. I kdyby se pokusil obrát ji o vítězství, byla na něj připravená.

Pořád ten zatraceny Lopt! zuřila v duchu. Mentálně se zaměřila jak na svého pronásledovatele, tak na to, aby se řídila strukturou, kterou konečně vyhmátla z neviditelná, z téměř neproniknutelné polotmy tohoto podzemního sektoru.

Štola byla široká, mohlo by jí kráčet vedle sebe klidně pět dospělých a strop byl ve výšce jednoho a půl Galorňana. Jak byla chodba dlouhá, nedovedla Kaif posoudit, sestoupila do ní v místě obrostlém cerole-enovými keři. Věděla jen, že na této stra-

ně končí, co by kamenem dohodil, a uzavírá ji kulatá přepážka ze světla šedého kovu. Za ní se nacházela tajemství, jež bohaté odmění toho, komu se podaří otevřít ji.

Kaif ještě nikdy předtím nepronikla tak blízko k ní. A neznala ani jednoho ze svých vrstevníků, jemuž by se podařilo rozlousknout otvírací kód. V pravače svírala přístroj, kterému učitelé říkali „impulzátor“. Měly ho všechny děti, ale musely se naučit s ním zacházet samy, stejně jako se musely samy orientovat v podzemí, kde u stropu plálo bledé světlo různé intenzity. Místo, kde dívka právě byla, patřilo k nejtemnějším. •

Sedá Golaer vždy říkala: *Musíte si světlo opatřit sami.*

Nesnášela podobné žvásty dospělých. Nikdy nedokázali odpovědět jasně na žádnou otázku. To ale nemohlo Kaif zadržet.

A ty. *Loptě Zadhevene, to na mě radši nezkoušej, jinak tě zničím!* pomyslela si smrtelně vážně.

„Zůstaň ve své skrýši, Tari,“ zašeptala téměř neslyšně. „Počkej, až ti dám znamení.“ Stála uprostřed chodby a viděla ve vzduchu na konci chodby a přede dveřmi šest pronikavě zářících bodů. Tentokrát se spletla jen pětkrát, a to se jí nikdy předtím nepodařilo. Nevěděla, kolik světél musí aktivovat impulzátozem, ale měla k dispozici vždy jen dvacet „výstřelů“. Doposud vypálila jedenáctkrát a zbývalo jí tedy ještě devět impulzů. Znamenalo by to, že by už neměla žádnou šanci, kdyby toto číslo přesahoval počet bodů, kterými je třeba aktivovat zámek.

V opačném případě...

Lopt Zadheven se krade ke mne a schovává se ve výklencích. Ted' se zase zastavil, blesklo Kaif hlavou a jen s obtížemi se soustředila na kombinaci. Nebylo to-vůbec jednoduché s nejhorsím nepřitelem v zádech.

Šest zářících bodů tvořilo určitý vzorec, Kaif k nim předtím pronikla už třikrát. Naposledy byly čtyři a už téměř věřila tomu, že rozlouskne smysl jejich uspořádání. Teprve nyní si ale uvědomila, že uspořádání a matematická rovnice, na které bylo založeno, jsou trojrozměrné.

Na kratičký okamžik zavřela oči, vybavila si v paměti sled svých výstřelů a celý systém. Viděla, kde se musí nacházet sedmý kontaktní bod... a zmáčkla modrými prsty spouštěcí plošku přístroje velkého jako pěst. Vyslala ke dveřím neviditelný dotykový paprsek - a zasáhla cíl.

Málem vykřikla a pocítila palčivý triumf. Sedmé světlo ozářilo štolu. Vyšla jí složitá rovnice, kterou si sestavila v hlavě. A to znamenalo...

Kaif se už nedokázala déle ovládnout a i když dobře věděla, že Lopt se k ní krade polotmou krok za krokem, i

Aktivovala osmé světlo a pak deváté. Najednou bylo všechno tak jednoduché. Když konečně pochopila rovnici vstupní'-ho kódu, připadalo jí všechno jako hračka. Hlavně, aby kód neměl víc než šest komponentů. A pokud ano, příště to určitě zvládne se znovu nabitým impulzátozem. A až dojde konečně do cíle, bude patřit odměna za záhadnými dveřmi jí. Pak už ji nikdo... '.-

Vtom pronikavě vykřikla. Jako v záchvatu zuřivosti vytvořila v hlavě bleskurychle kombinaci a vyslala impulzy. A náhle se staly dvě věci téměř najednou. A hodně ji to zaskočilo, než pochopila, o co jde. i

Před ní vzplálo jedenáct světelných bodů, které však zbledly, jakmile se otevřely dveře na konci chodby. Prostě zmizely a za nimi se zjevil oslnivý jas. Chodbou se rozechvěl hluboký slavnostní hlas, ale Kaif mu nerozuměla jediné slovo.;; r

Přesně v té chvíli ji kdosi odstrčil a rozběhl se světlu vstříc. ' ..'

„Díky, ty odporná mrcho!“ vykřikl Lopt Zadheven, když běžel kolem ní, a jeho statné chlapecké tělo se jen komíhalo ze strany na stranu. „Ušetřila jsi mi práci!“

„Zadrž ho, Tari!“ zaječela Kaif. „Nebere na něj žádné ohledy!“

-^ A ^

Tari Dnuurg se vyloupila ze stinného výklenku ve stěně těsně vedle dveří a vrhla se na Lopta. Byla větší a rozložitější než on, a bezpochyby také o několik let starší. Nikdo z dětí nevěděl, kolik jí přesně je, ale bylo jim jasné, že je z nich ve městě nejděle.

A zdálo se, že tu také ze všech nejděle zůstane, neboť byla hloupá. A také snadno ovladatelná. Každopádně splnila Kaif za směšnou odměnu, co jí viděla na očích — i kdyby při tom měla odstranit její nepřátele.

Neohrabaná Tari zavřeštěla, když do ní Lopt vrazil. Sevřela mu paže kolem krku a strhla ho s sebou na zem. Než se vzpamatoval a začal se chabě bránit, několikrát mu udeřila hlavou o kámen. A funicí Tari ho nepouštěla a dál mu mlátila hlavou o skálu...

•l Vtom ze záře v otevřených dveřích vystoupila postava a sklonila se k nim. Tari byla nahá stejně jako ostatní děti a všichni dospělí ve městě. Obr ji popadl za rameno a zvedl ji. Vzápětí ji přinutil, aby Lopta Zadhevena pustila.

i- Kaif se už vzpamatovala z šoku. Viděla, jak Lopt leží nehybně na podlaze a dospělý otáčí k sobě obličejem Tari, která kolem sebe zuřivě mlátila pažemi a kopala nohama. Najednou ochabla, a netrvalo dlouho a znehybněla docela. Obr si ji přidržoval jednou rukou, druhou jí položil na čelo a začal k ní tiše, monotónně hovořit. . s Kaif vrátila ke dveřím. Zář ji oslepovala a uviděla dospěl ;ho až v okamžiku,

kdy stála vedle nehybného Lopta. Myslela si, že její úhlavní sok je mrtvý, když k ní ale vztáhl prosebně paži, záštitně do něj kopl.

Dooras Ando pustil Tari a vmžiku byl u agresivní Galorňanky, které bylo právě 21 let. V té chvíli ho Kaif poznala a bylo jí jasné, že všechno poví Sedě Golaer.

Než stačila vychovateli ucuknout, položil jí dlaň na čelo a jí se udělalo mdlo;

Měla pocit, jako by padala do temné hluboké šachty. Vzápětí ji zachytil obláček z čistého světla a vynesl ji opět vzhůru. Z obláčku se vynořil Doorasův obličej.

„Otevřela jsem je,“ špitla vzdorovitě. „Objevila jsem kombinaci a teď čekám na odměnu!“

Dooras Ando na ni dlouze hleděl. Kaif se zmocnila netrpělivost a uvažovala, jak by se co nejrychleji prosmýkla kolem vychovatele, který ji sice pustil, ale stál jí v cestě. Nechtěla, aby ji připravil o její triumf, o dílo její inteligence.

Vtom vychovatel pokývl hlavou, vzal ji za ruku a řekl: „Máš pravdu. Měla by ses podívat, co se skrývá za těmi dveřmi. Vlastně musíš, protože jsi rozluštila kód a otevřela jsi je.“

K čemu ty kecy? Samozřejmě ze jsem je otevřela, to mi nemusí Dooras Ando říkat! pomyslela si mladičká Galorňanka a v té chvíli vychovatele k smrti nenáviděla.

Byl ovšem silnější a držel ji v šachu. Pro jistotu ji popadl jednou rukou, sklonil se k zemi a Kaif musela trpně přihlížet, jak se dotýká toho hnusného Lopta na různých místech těla, dokud chlapec nevstal a neodvrátil se k výstupu z podzemí, ukrytému mezi keři.

O Tari se vychovatel nestaral a ani nemusel. Sama se šourala za Loptem a zjevně ji vůbec nezajímalo, co je za dveřmi na konci chodby. Dooras Ando jemně vlekl Kaif za sebou. Prosy otevřenou přepáž-

kou a ocitli se uprostřed rozlehlé kulaté místnosti bez jakéhokoli východu. Klením tím stropem se sem linulo příjemně teplé světlo.

Kaif uviděla u světle modrých stěn řadu zvláštních přístrojů a mezi nimi spoustu obrazovek. Před nimi byly sedačky a kolem oválného stolu se skleněnou deskou stálo několik židlí. V té chvíli si uvědomila, že z podlahy, sestavené ze zlatých zářivých desek, jako by vycházel šepot. Zdálo se, že k ní chce proniknout několik hlasů najednou. Čím víc se na ně ale soustředila, tím víc jí splývaly v nerozlučitelný • mentální šum.

„Podívej se tamhle!“ řekl vychovatel a ukázal doprostřed stolu, kde se objevil kulatý výřez, který Kaif zprvu vůbec neviděla. Byla v něm naprostá tma, hrůzy-plná prázdnota a pak se z ní vynořila šedá tykadla a sunula se škubavě k ní.

„Tohle má být moje odměna?“ zaječela a vytrhla se vychovateli. „Vy nás podvádíte! Všichni dospělí nás tahají za nos!“ Vzápětí se rozběhla a bylo jí jedno kam. . Jen pryč z místa, kde právě prožila bezmezný zklamání. - "

To se pomalu, ale jistě změnilo v nenávist a agresi vůči všemu, co se pokoušelo ji podvést a zabránit jí v tom, aby si žila po svém.

Za všechno mohli vychovatelé. Utlačovali děti, okrádali je o skutečný život. Existovalo vlastně jen jediné řešení. Když si je Kaif uvědomila, ani se nevydělala.

-^ A ->

Sedá Golaer přijala Kaif ve své pracovně, nacházející se ve druhém poschodí školní budovy. Bylo zde ještě čtrnáct místností, v deseti z nich bydleli výlučně vychovatelé. zbývající čtyři sloužily jako kabinety Sedmých kolegů. Sedá Golaer, ředitelka školy, refci¹ jkyo jediná svou

•vlastní pracovnu. V prvním patře se nacházely jen dvě velké třídy oddělené od sebe bíle vymalovanou chodbou, na jejímž konci matně svítila antigravitační šachta.

„Posaď se, prosím,“ uvítala ředitelka dívku.

Ukázala na jakousi houpací síť zhotovenou ze satoyyahového lýka, která byla zavěšena ve výklenku uprostřed džungle barevných keřů a stromů, jež jako by rostly do virtuálního nebe. Vrchní vychovatelka seděla v jiném podobném výklenku. Na stolku spleteném z tenkých proutků před ní ležely paměťové krystaly a potištěné bílé listy. Jako by nepatřily sem do uměle vytvořené džungle ozařované neviditelným sluncem. Stíny rostlin putovaly pomalu po tlustém mechu a nízké trávě. '•'

Kdo chtěl, mohl to všechno označit ze pouhou iluzi, pak ale nevěděl vůbec nic o bytové kultuře Galorňanů. Čím déle nějaký Galorňan žil v určitém pohostinném prostředí, tím víc šije svým vyzařováním formoval k obrazu svému. Utvářel je tak, jak to vyhovovalo jeho tajným přáním, povaze a zálibám. Sedá Golaer milovala pralesy a divočinu své planety - nejméně dotčené kouty Helter Baakenu.

V jejím „světě“, jakoby zdaleka přesahující skutečné rozměry její pracovny, nebylo ještě všechno dokonalé. Jejím předchůdcem, po němž převzala vedení školy před třiceti lety, byl Galorňan, milující dlouhé široké pláže a jezera mozaikovitě protkávající pevninu. Mnohdy se proto do šumění lesa mísilo šplouchání vln a střecha listoví se chvěla v lehké bríze. '

„Svět“ Sedy Golaer měl být kompletní za dva tři roky. A to do doby, než po ní nastoupí někdo jiný a začne si utvářet zcela jiné prostředí podle svých vlastních přání a tužeb.

Šlo o víceméně vědomý proces. Každý Galorňan vyzařoval zcela osobní auru a vytvářel si tak pravlastní okolní svět. •

Šedina obytná prostora byla už téměř do

konala. Oba pokoje byly zcela poznamenány její povahou. Vládl zde klid, hluboká potřeba samoty, ale také spontánnost a věčné puzení k dalšímu rozvoji, hledání nových cest a forem.

Vrchní vychovatelka byla ještě poměrně mladá. Galorňané se dožívali v průměru osmi set let, často ještě vyššího věku. Sedě Golaer byly přednedávnem dvě stě ^ sedmdesát dva roky.

Když Kaif Chiriatha před chvilkou^pře-|| kročila práh, pocítila vrchní vychovatelka závan chladu a agresivity, rušící její harmonii. Dívka si bez pozdravu sedla - ne však do nabídnuté sítě, nýbrž do trávy před výklenkem.

To se dalo očekávat.

Sedá Golaer se přinutila k úsměvu a vycentrovala část své světle hnědé ústní lišty. Kaif na ni pohlédla a v černých kulatých hluboko posazených očích měla vážný výraz.

„Nepozvala jsem tě sem, abych tě kárala za tvé počínání," řekla vrchní vychovatelka jemným basem. „Přirozeně je neschvaluji a odsuzuji a uložím ti patřičný trest. Víš to dobře, a nebude to ani poprvé. Trestem se učíme a tys dneska dokázala, že to platí."

Kaif na ni pohlédla a pokojem jako by zavanul studený vítr, ve kterém se neklidně roztančily listy rostlin. Velký rudý květ nad dívčinou hlavou se zavřel.

Sedá Golaer si povzddechla, pohodlně se opřela a měřila si obličej svého dětského protějšku. Jejich pohledy se střetly, ale vrchní vychovatelka jako moudřejší ustoupila.

„Vyluštila jsi vstupní kód," prohlásila. „To je něco, nač musíš být velmi hrdá. Je to víc, než lze očekávat od dívky, která je u nás teprve rok. Dosáhla jsi toho ale zlým, dokonce velmi zlým způsobem, Kaif."

„Lopt Zadheven mě chtěl okrást o úspěch!" bránila se mladá Galorňanka. „Nenávídím ho. Podvedl mě už dvakrát a sklídlil za mě, co nezasel!"

„To nebylo od něj správné," připustila Sedá. „Máte se učit ve škole a pak dole u zařízení ukázat, co jsme vám vštíplí — a možná i ještě něco víc. Máte spolu soupeřit - jakmile ale někdo dospěje k cíli, nikdo druhý mu nesmí upřít jeho úspěch."

„Lopt by to ale klidně udělal!"

„Stejně by nepřekročil práh dveří," namítla Sedá Golaer.

Přestože měla v pokoji nastavenou konstantní teplotu, zimomřivě se zachvěla a pokračovala: „Dooras by mu v tom zabránil a vpustil by dovnitř tebe. Tys ale zneužila Tari Dnuurg, aby Lopta zadržela. Málem ho zabila. A přesně tohle ti vyčítám nejvíc, Kaif. Víš stejně dobře jako já, že Tari... je trochu jiná než, ostatní děti. Nezná své meze."

„Nebyla by ho vůbec škoda," odfrkla si dívka. „Je to příživník a vaším cílem přece není vychovávat takovéhle ničemy, nebo snad ano?"

Vrchní vychovatelka se na okamžik zarazila. Ještě nikdy s ní žádná žákyně takhle nemluvila. Zdálo se jí, že se v pokoji ochladilo ještě víc. Zavíraly se další květy a stonky se zchřadle ohýbaly.

„Ty nejsi normální dítě," vypustila ze svých úst proti své vůli Sedá a mnula si zimomřivě ruce.

Kaif Chiriatha jí pohlédla zhluboka do očí a odsekla: „Otevřela jsem dveře, a místo odměny mě čekala hrůza. Podvedli jste mě."

„Nepodvedli," namítla Sedá Golaer tak prudce, až se toho sama zalekla. *Jak jsem se mohla nechat takhle 'strhnout?* „To, cos viděla za dveřmi, byla kopie velitelského můstku moderní kosmické lodi. Přišla jsi na kód a to se nepodařilo jiným dětem ani za deset let. Dokázala jsi to a za odměnu jsi nahlédla do simulační místnosti, která je přesným obrazem prostor, ve kterých se jinak pohybují pouze vysocí důstojníci a navigátoři."

„Jo?“ vykřikla Kaif. Kůže se jí svařila a cukala, což prozrazovalo obrovské vnitřní rozrušení. „A co to bylo uprostřed stolu?“

„Vesmír,“ odpověděla Sedá Golaer klidně. Zhluboka se nadechla, až se jí zachvělo chřípí, a pokračovala: „Nahlédla jsi do kosmu stejně jako naši navigátor!. Možná se z tebe jednou také stane astronautka a pak nebudeš v tom, co tě tak vyděsilo, spatřovat nic jiného než živoucí univerzum. Bylo to na tebe trochu předčasné. Musíš se ještě hodně učit, abys dokázala správně posoudit a ocenit tuto zkušenost: Netušili jsme, že rozluštíš kód tak brzy. Zvládáš výuku rychle, Kaif, možná až příliš rychle.“

„Našinec se nemůže nikdy, učit dost rychle,“ namítla žákyň.

„Je učení a učení,“ kontrovala vrchní vychovatelka. „Na jedné straně školní vzorečky a poučky, a na druhé straně život sám. Obávám se, že jsi v tomto ohledu velmi nevyrovnaná, Kaif. Chceš vedet všechno najednou a tvůj cit tě často nutí myslet jen na sebe a nenávidět druhé. Na tom se nic nezmění, dokud nestaneš před drakem... Dojde-li k tomu vůbec. Musím přiznat, že mám o tebe strach.“

Mladá Galorňanka se zvedla a zeptala se vrchní vychovatelky: „Můžeš mi uvést jediný důvod, proč se musíme učit my od vás dospělých a ne vy od nás?“ -^

Protože víme, co je správné a co ne, blesklo hlavou Sedé Golaer. *Protože známe dějiny a život.* Nahlas to ale neřekla. Kaif Chiriatha by jí beztak neporozuměla. „Přijdeš na to sama,“ prohlásila pouze.

Vzápětí udělila dívce trest za to, že zneužila retardovanou Tari Dnuurg a zabránila tak svému sokovi, aby ji připravil o úspěch. .

„Teď můžeš jít — v pokoji a míru,“ rozloučila se s dívkou,.

Tato fráze se mezi vychovateli a chovanci ve Městě dětí běžně používala.

Kaif Chiriatha si však odpustila povinnou odpověď. Když odcházela, vypadalo to, jako kdyby se v pokoji rozlehl hukot crkání.

Co je to jen za dítě? pomyslela si Sedá Golar a zimomřivě se zachvěla. Vtom ji napadlo, zda je vůbec vhodné mluvit o Kaif ještě jako o dítěti.

Všichni chovanci ve Městě dětí byli svým způsobem malé zrůdy, a často i zlé bestie. Ale ani ti nejhorší, s kterými přišla vrchní vychovatelka do styku, na ni nehlédli tak chladně jako dívka, která právě odešla. Ani jeden ovšem nebyl tak inteligentní jako Kaif Chiriatha. >

Drak, řekla si v duchu Sedá Golaer, když se její okolí opět uklidnilo a zharmonizovalo. *Určitě ji sežere. Nic z ní nezůstane, až se setkají.*

Mimoděk přešla k jedinému oknu v pracovně, za nímž bylo vidět centrum Města dětí. Toto zcela samostatné sídliště na severním okraji *skutečného* velkého města Baaken Bauu, jediného na celém Helter Baakenu, v němž žilo 23 milionů obyvatel, se táhlo až daleko za obzor. V Jeho severní předměstské části bydlelo, v do- mech natěsnaných na sebe, společně s vychovateli kolem čtvrt milionu dětí ve věku mezi dvaceti až padesáti lety.

' Domy byly mezi sebou spojeny spoustou vydlážděných chodníků, modrých stejně jako pokožka jejich obyvatel. Pod nimi se nacházela rozlehlá technická zařízení, sloužící praktickému výcviku malých Galorňanů. Tam si odreagovali děsivé agrese a praktikovali vše, co se naučili v teoretických kurzech.

Město dětí bylo rozděleno na sto velkých okrsků. Každý z nich měl vlastní školy a samostatná podzemní cvičiště. Okrsek, který vedla Sedá Golaer už třináct let a v němž se vychovatelé starali asi o 2 500 dětí, se rozkládal na západním konci Města dětí.

Zatímco vrchní vychovatelka rozjímala, sledovala, jak na severu klesá slunce k obzoru. V nastávajícím soumraku se rozžínala oranžová zář uprostřed Města dětí.

Dračí sluj!

Sedá sebou trhla a odvrátila se od okna. Vzápětí opustila pracovnu. Doufala, že se rozptýlí v kruhu kolegů a zapomene na starost o Kaif a o to, co bude.

Zář byla dnes obzvlášť silná. Bylo zřejmé, že v noci bude vidět až do Baaken Bauu. Zdálo se, že drak má velký hlad.

^ A ^

Kaif Chiriatha vykonala uložený trest, hned jak se vrátila do svého dětského domova, v němž bydlela s dalšími 49 chlapci a dívkami. Jako v každém domě i zde bylo deset velkých pokojů pro pět dětí, z nichž každé mělo svůj vlastní „kout“. V jedenácté místnosti se chovanci učili, dívali se na filmy nebo získávali informace jiného druhu. Tam se rovněž scházeli při slavnostních příležitostech a společenských akcích. O dvanáctý pokoj se dělili dva vychovatelé, kteří měli své svěřence na starost ve dne v noci.

Domov obklopovaly stromy, keře a byl spojen cestami s ostatními domy, které s ním tvořily v Baaken Bauu jeden celek. Nikde nebyly vidět hrany ani rohy nebo jiné nepřirodní formy.

Kaif trvalo necelé dvě hodiny, než vykonala uložený trest. Přirozeně že si velmi dobře uvědomovala, proč ji Sedá Golaer nechala napsat na počítači úlohu na téma „Kosmoplavba“. Vrchní vychovatelka si skutečně namlouvala, že dívku zaskočilo, když otevřela přepážku, vedoucí k imitovanému velitelskému můstku kosmické lodi. Proto jí chtěla trestem vštípit, jak důležité a užitečné jsou cesty univerzem.

Jako kdybych to nevěděla sama! pomyslela si Kaif rozhořčeně.

Avšak ani kosmické lety, ani vesmír, ani galaxie Plantagoo s miliony světů na druhé straně temného mraku - nic z toho nepřivádělo Kaif k vytržení. Naopak, příšerně se nudila. Nebavila ji ani za mák forma, jakou se všechno dozvídala.

„Co z toho mám?“ zeptala se Dauw Cballah, své jediné skutečné kamarádky ve Městě dětí.

Dauw bydlela ve stejném pokoji. Čekala, až Kaif přijde, a zvědavě se vyptávala, kde byla tak dlouho. Obě dívky nyní seděly na Kaifině posteli a hleděly upřeně ven oknem vedoucím na jih - tam, kde se nad slují a rozlehlou zdí, která ji obklopovala, linula oranžová zář.

„Šprtat kosmoplavbu, když se už nedá nic objevit,“ postěžovala si Kaif. „Plantagoo je příšerně nudná galaxie, hvězdná pustina, nenabízí žádná dobrodružství. A dospělí neudělají nic pro to, aby to změnili.“

„Co by měli měnit?“ nechápala Dauw a pozvedla obě paže. Pravačku měla umělou. Když jí bylo čtrnáct a ještě žila s rodiči v Baaken Bauu, utrpěla při hře ošklivý úraz. Roztrhla si prst a jím se jí dostal do těla dodnes neznámý bacil. Museli jí amputovat celou paži. aby se otrava nešířila dál. Aby to nebylo tak nápadné, dívka nosila na umělé paži dlouhou rukavici.

„Měli by zkusit letět do jiných galaxií,“ vyprskla nakvašeně Kaif. „Objevovat, dobývat, stejně jako kdysi.“

„To se nikdy neodvážím,“ odpověděla Dauw tiše. „Bojí se. A kromě toho jsou to všechno povídky... myslím o tom, co bylo dřív...“

„Znějí sice jako báchorky, ale jsou pravdivé. Proč by jinak byly zakázané a starší si je vyprávějí, jen když mají jistotu, že je nikdo neposlouchá? Proč nám vychovatelé lžou a tvrdí, že v Plantagu byl od nepaměti mír? Jen dobrým slovem naši předci galaxii rozhodně nedobyli.“

„Možná je to tak," připustila **Dauw**. „Přesto dospěláci nikdy nic nezmění."

„Pak to musíme udělat *my*, až dospějeme a budeme mít moc," vyrazila ze sebe Kaif prudce, ale značně ztišeným hlasem.

Nechtěla, aby je slyšeli ostatní tři spolubydlíci ve svých výklencích. A už vůbec ne vychovatelé. Kaif byla přesvědčena o tom, že všude jsou nainstalována sledovací a odposlouchávací zařízení -přestože by to žádný vychovatel nepřiznal, ani kdyby ho mučili:

„Nejdřív si tedy musíme pohrát s drakem," špitla Dauw.

, Kaif se hořce uchechtla a zahrozila pěstičkou směrem k záři. *Pohrát si s drakem...*

To bylo jediné, co děti v Kaifině věku normálně věděly o drakovi. Že dříve nebo později musí před něj předstoupit a „pohrát si s ním". To byl vlastně eufemismus pro boj. Malí Galorňané v prvních letech v Městě dětí draka nikdy nespatřili. Nikdo jim nevysvětlil, co si pod tímto pojmem mají vůbec představit. Pouze za noci vídaly zář nad areálem. Ten byl obehnan vysokou zdí a dovnitř ke sluji se dalo vstoupit pouze jedinou branou, přehrazenou energetickým polem. Ta se měla žákovi otevřít až ve chvíli, kdy „dostatečně vyzraje", tedy přibližně v době, kdy mu bude padesát...

Kaif a Dauw, které před sebou téměř nic netajily, však věděly ještě něco víc: Kdo si „pohrá" s drakem, směl opustit Město dětí a vrátit se do světa dospělých. *Dospěl* — a pravděpodobně ustrnul stejně jako ostatní vyzrálí Galorňané. Řekly jim to starší děti, se kterými se občas setkávaly, ve chvíli, kdy měly pocit, že je nikdo nestřeží - někde venku v parku, kde dospívající děti prováděly věci, které nutně nemusel vidět žádný vychovatel.

Třeba mezi sebou doopravdy *bojovaly* a tak... „Bojíte se draka?" ozval se kdosi.

Kaif a **Dauw** se prudce otočily a spatřily před sebou Riela Lieffa, jednoho ze tří chlapců, s nimiž sdílely pokoj. Byl z jejich kruhu nejmladší a začal si teprve pomalu, neohrabaně vytvářet osobní prostředí. Snil o tom, že se jednou stane astronautem. Pro něj bylo nejvyšším cílem to, co Kaif dnes alespoň na okamžik spatřila.

Riel však byl ještě naivní, a také příliš zvědavý. Zřejmě zaslechl útržky rozhovoru obou přítelkyň. Kaif se ho chtěla co nejdřív zbavit a tak řekla: „Draka se bojí jenom malé děti. Až nastane čas, porazím ho."

„Zbláznila ses?" vykřikla Dauw zděšeně a rozechvělo se jí chřípí. „Na **něco** takového nesmíš ani pomyslet!"

Riel na ně kulil černé oči a pak se beze slova vrátil pozpátku do svého kouta.

„Vykecá to vychovatelům," zašeptala Dauw.

„Nevykecá," odsekla Kaif. „Ráno mu něco ukážu a zapomene na všechno okolo. Dám mu vstupní kód do centrály kosmické lodi."

„Jsi fakt mazaná," uchichtla se Dauw a úzký modrý obličej, až příliš úzký na Galorňanku v jejím věku, se celý rozzářil. Byla mnohem křehčí než její kamarádka ' a ostatní vrstevníci. Jako kdyby ji poznamenal úraz a ani amputace docela nevymýtila nákazu.

„Ale dej si pozor -je přísně zakázané prozrazovat ostatním žákům, co jsi zjistila."

„A kdo mě potrestá?" vyprskla Kaif.

„Omezení vychovatelé rozhodně ne. Nebojím se nikoho a ničeho."

„Leda draka."

„Ani toho ne!"

„Ale ano!" namítla Dauw.

„Porazím ho!" opakovala Kaif Chiriatha přesvědčeně. „A pak nastoupím *do skutečné* vesmírné lodi a dobudu nové světy. Ukážu svému národu, co znamená vláda

nout jiným. Neboť Galorňané se narodili proto, aby panovali. Na nás nikdo nemá."

Dauw pohlédla užasle na přítelkyni. Kaif byla jako u vytržení. Vyhlédla ven oknem a zvedla rozžávené zraky k bezhvězdné obloze planety nacházející se v temném Pentrickém mraku. Uchvátila Dauw natolik, že se nevrátila do svého kouta a spontánně se k ní přitulila, když zhasla světla.

„Kosmoplavba je nuda," zaslechla, jak mumlá Kaif chvíličku předtím, než usnula. „Ale jen pro toho, kdo se podřizuje pravidlům. Ať si dospělí klidně dál sní o míru pro Plantagoo - mně se zdá o dobrodružství a o tom, jak jednoho dne překonám všechny hranice!"

„Vezmeš mě s sebou, jo?" špitla Dauw.

„Koho jiného než tebe?" odpověděla jí Kaif otázkou.

Ušnuly přítuleny k sobě v jediném výklenku, který se zatím ještě nezaplnil sny a pocity své obyvateľky. Bylo v něm pusto a prázdno. A bylo to jen dobře, protože všechno, po čem Kaif prahla a co cítila, bylo zakázané.

Následující den začal stejně jako předchozí budíčkem chvíli po východu slunce. Přišel vychovatel a rozdal dětem shromážděným v jídelně skleničky s bolavou tekutinou, kterou musely pít ke každému jídlu. Třebaže děti jinak měly poměrně dost volnosti - tohle bylo povinné.

Všem až na Kaif Chiriathu to náramně chutnalo.

„Tak vypij už to kaš-phee," popichoval ji Lopt Zadheven sedící za stolem proti ní. „Nebo to na tebe povím."

„Jednoho dne ti ho vychrstnu do tvého odulého, odporného obličej," vyprskla Kaif záštiplně. Okamžitě začala přemýšlet, jak by svého soka zničila. Byl nejctižádostivější ze všech, které znala - a také jediný, kdo by jí snad mohl zkřížit její nejtajnější záměry.

Lopt jí zřejmě četl myšlenky, neboť se

náhle podivně zkroutil, vrávoravě vstal a odpotácel se z jídelny. Když se ale u dveří ještě jednou otočil, jeho pohled mluvil za všechno. Říkal jí totéž, co si myslela i ona. *Bude to kdo z koho! A já vyhraju!*

Nebýt toho, že ji Dauw chytila za paži, Kaif by se byla rozběhla za Loptem a vrhla se na něj. Nenávist v ní planula tak prudce jako málokdy předtím. A když k ní přistoupila připitoměle se usmívající Tari Dnuurg a zeptala se jí, jestli jí smí posloužit jako včera, ani Dauw nezabránila Kaif v tom, aby vyskočila a složila idiotku jediným úderem na centrální nerv.

„Od teď budu bojovat sama za sebe!" vykřikla malá Galorňanka vztekle.

Vyděsila svými slovy nejen ostatní děti, ale také vychovatele, kteří se k ní neodvážili ani přiblížit.

Dauw Cballah se stále ještě třásla po celém těle, když vyhrkla: „Někdy se mi zdá, jako by tě posedl drak"

Deset let předtím

Preesther Doorn a Kaal Verhablaa seděli pohodlně rozvaleni v sítích, zavěšených ve větvích rozkvetlých stromů, před zahradní brankou svého domu. Zatímco jeho družka byla pohroužena do tichého rozjímání, pozoroval Preesther pyšně jejich dcerku, jak se mrštně a šikovně pohybuje mezi jednotlivými poli velkého gravobazénu, která ustavičně měnila směr gravitace. Bazén měl tvar koule o průměru tří galomských výšek, tedy asi šesti pozemských metrů, a lemovaly ho vzadu a po stranách nádherné žlutě kvetoucí keře.

Kaif Chiriatha byla jejich jediné dítě, jejich štěstí. Galorňané prožívali za celý svůj život pouze dvě až tři období trvající asi deset týdnů, kdy byl i ^schopni zplodit potomka. Pokud došlo za šťastných okolností k početí, následovalo šestileté těhotenství,

než přišlo konečně na svět vytoužené dítě. Galomský pár tedy mohl mít maximálně tři potomky, ale většinou se mu narodili pouze dva.

Preesther a Kaal **věděli** oba **dobře**, že další dítě **už** mít nebudou, protože jim bylo **už** víc než pět set let. Žili spolu tři **sta** let a marně se snažili zplodit potomka, než jeden osvětlený lékař zjistil důvod údajné Preestherovy neplodnosti a čtyři roky ho úspěšně léčil příslušným hormonem.

Tento hormon byl k -sehnání za spoustu peněz u překupníků, jejichž zdroje Preesther raději nechťel znát. Nezkrotná touha po vlastním potomkovi mu dala zapomenout na všechny morální zábrany a nyní byl šťasten.

Kaif právě skočila z jednoho gravopole do druhého, podívala se na rodiče a zamávala jim. Preesther na ni zamával také. Rád pozoroval dcerku při hře a líbilo se mu, jak dovádí, protože současně trénovala.

Na poměry vládnoucí na Helter Baakenu byl vskutku teplý den a pozemský teploměr by zde vystoupal až na dvacet stupňů. Obloha byla světle šedá a lehce zamžená jako vždycky. Ve zdejší atmosféře **se** vyskytovalo příliš velké množství vodní páry.

Baaken Bauu leželo v blízkosti planetárního rovníku. Metropole se rozkládala na území -opět bránu pozemskými měřítky -o poloměru dvou set kilometrů. Galomské domy podobné bungalovům se tedy nijak netísnilly vedle sebe a většinou byly obklopeny jakýmsi přírodními parky, jen na několika místech byla zástavba hustější. Město bylo protkáno sítí cest. byla **zde** spousta prostranství, tržišť a dalších zařízení.

Pouze v centru „azurově modrého města“, nazvaného podle převládající barvy domů, náměstí a cest, se tyčila falanga budov vysokých až tři sta metrů. Byly štíhlé a úchvatné jako rakety a sídlila v nich veškerá **technická infrastruktura. Byly zde**

kanceláře plánovačů a inženýrů a nacházela se zde všechna zařízení důležitá pro provoz na celé planetě.

Den byl vskutku **poklidný. V Baaken Bauu** ostatně málokdy **vládl ruch** a shon. Osobní a nákladní dopravu většinou obstarávala hustá transponderová síť. **Jen** zřídka se **na** obloze objevily kluzáky a i vtom případě většinou přilétaly od jihu, kde se na okraji velkoměsta nacházel kosmodrom.

Preesthera Dooma udivilo, že dnes ještě neviděl žádnou kosmickou loď. To bylo ještě před nedávnem nemyslitelné.

Zrovna když se chystal pohroužit za Kaliným duchem do hlubin meditace, vyrušil ho Kaifin vrískot. Okamžitě se vrátil do skutečnosti a uviděl, jak dcera dupe a řádí v gravobazénu. Kaif se příliš rozdováděla, zakopla a v nepravé chvíli sklouzla z jednoho gravitačního pole do druhého. Nyní se bezmocně se zmítala v zajetí nejrůznějších vektorů, které si s ní pohrávaly jako s míčkem.

„Pomozte mi ven!“ zaječela holčička rozrušeně. **Tím** přivolala zpátky z vnitřního světa také Kaal. „**Už** si nechci hrát!“

Její matka se ztěžka zvedla ze sítě a spěchala neohrabaně ke gravobazénu. „Vypni to!“ křikla na svého druha sytým basem. „Ale opatrně!“

„Udělejte konečně něco!“ zavřískla Kaif. jejíž druhé jméno „Chiriatha“ znamenalo cosi jako „trpělivá“.

To už měl Preesther -v ruce přístroj, kterým se dalo manipulovat gravobazénem zcela libovolně- Bylo mu jasné, že Kaif při skoku do jiného pole přecenila své síly, šlápla vedle a tím vyvedla všechno z rovnováhy.

Aby nepadla - pohybovala se téměř ve středu koule - nesměl otec vypnout zařízení najednou, nýbrž rozpouštěl gravobazén odshora - pěkně pomalu, jedno pole za druhým.

„Necourej se s tím tak!“ vykřikla Kaif

a nepřestávala zuřit. „Nenávidím tyhle pitomé hračky' Nenávidím všechno tady!"

Matka netrpělivě sledovala, jak se rozplývá pole za polem a Kaif pomalu klesá k zemi. Šla dcerce naproti, rozpráhla paže a náhle žuchla na záda. když ji navýsost rozzlobená Kaif srazila mocným úderem do pravého kolena a hnala se dál.

„Kaal! Kaif!" zvolal Preesther zděšeně. Rozběhl se k družce a pomohl jí **na** nohy. Dospělí Galorňané obvykle připomínali obrovskou hromadu masa a Pozemšťanovi **by** určitě připadali jako tlustí Buddhové-Prolo také byli patřičně těžkopádní.

„**Kde...** kde je Kaif?" zachrčela Kaal.

Vzápětí oba dospělí uslyšeli z domu praskot a třeskot rozbíjených předmětů a zlostný křik **a hned věděli, kam utekla jejich dcera.**

^ .*. ^

Kaif se ukryla ve svém pokoji a odmítala s kýmkoli hovořit. Jen zírala **tupě do** stropu a tu a tam se zašklebila.

„**Je to** Čím dál horší," řekl **Preesther své** družce, když jakž takž poklidili **ve** velké obytné místnosti. Kaif rozbila **drahocenné** vázy a strhala nástěnné rostliny.

„**Hraje** si docela v klidu, a pak **se** náhle **bez** zjevné příčiny rozzuří. Není s ní **vůbec** řeč. Možná... možná přemýšlí, **jak by nás** co nejspíš zabila."

Věděl, **že** bezmezně přehání, **ani mu** to rozrušená Kaal nemusela říkat, **ale někde** hluboko v nitru mu jakýsi **hlas** našeptával, co kdyby přece jen...

„Vždyť u nás bude už. jenom deset let," pokárala Kaal svého druhu. „Pak Ji přemístí do Města dětí. A až se s ní po třiceti letech možná shledáme, už nebude taková. jaká je teď."

„Naštěstí," neodpustil si" jedovatou po- známku Preesther.

„Stane se z ní nejspíš uvnitř docela jiná

Galorňanka; už to nebude naše dcera," namítla Kaal.

Její obava přirozeně nebyla neopodstatněná. Děti byly-z pohledu dospělých Galorňanů - malé stvůry. Přesto Je pochopitelně měli rádi a chápavě, trpělivě snášeli jejich výbuchy nenávisti a puzení ničit. Bylo to o tu těžší, že jejich potomci byli s postupujícími lety čím dál nezkrotnější a divočejší.

Když jim **bylo dvacet, dostávali** se do Města dětí, kde byli vychováváni až do svých padesáti. Nakonec se museli spustit k drakovi, a co se dělo za vysokou zdí kolem sluje, to bylo všeobecné tabu. Nikdo o tom nemluvil. **Když** se pak odrostlé děti, které absolvovaly školu a setkání s drakem, objevily ve velkoměstě, byly vyléčené a chovaly se jako ostatní dospělí -pokojně a uzavřeně. Nikdy se nesvěřovaly ani s **tím. co mezitím** prožily- Každý dospělý Galorňan si v sobě nesl tuto vzpomínku po celý život. Byla příliš děsivá, než aby ji dokázal vytěsnit z paměti. **Cena** za poklidný, důstojný **život** byla **velmi, velmi** vysoká.

Mnohé z galomských dětí **se po** překonání léto přehradu mezi dětstvím a dospělostí. této **hry s drakem**, fyzicky a psychicky zhroutily a zemřely. Mohlo **se** to stát každému- A potají se šušovalo, že to Čeká právě ty nejsilnější jedince.

„Zůstane navždycky naší dcerou," řekl ' Preesther a posadil se ke Kaal na podlahu. Pohladil ji útěšivě po ruce a dodal: „A jsem si jist, že jednou na ni budeme hrdí."

Odpovědí mu byl výkřik. Kaif se vyřítla z pokoje a vyběhla do zahrady, kde před chvílí utrpěla krutou osobní porážku v souboji s bazénem. Potřebovala si vybit zlost, a proto si z otcovy dílny donesla lehký ruční dezintetrátor a udělala něco, **co by** Preesthera nenapadlo ani **ve** snu.

Použila přístroj jako **zbraň**. Pálila zběsile do kvetoucích keřů. pýchy své matky,

a nepřestala ani ve chvíli, kdy se z vedlejší zahrady ozvaly mírné protesty. Naopak - ze zcela nepochopitelných důvodů namířila dezintegrátor na souseda.

Preesther zasáhl na poslední chvíli. Strhl dceru k zemi a zakryl ji zpola svým rozlehlým tělem. Vytrhl jí přístroj, dřív než s ním stačila natropit ještě větší škodu.

Kaifinu matku šokovalo, když viděla umírat své rostliny. Znamenaly pro ni život sám. Všechno bylo dílem stejného Stvoření. Z něj všichni vzešli a do něj se také všichni navrátí. Útok na toto Stvoření bylo to nejodpornější, co si nějaký Galorňan vůbec dovedl představit. Rostliny, zvěř, Galorňané a ostatní bytosti žijící venku ve hvězdných pustinách Plantaga - to vše tvořilo jeden celek, jeden tu byl pro druhého ve věčném koloběhu života.

Ještě nikdy předtím nepřípadlo Preestheru Doomovi tak zatěžko odpustit své dceři a utěšit ji jako ten den. Galorňané netreštili — pouze v případe, že nebylo vyhnutí a vyžadoval to zájem *velkého celku*.

A to bylo už hodně dávno.

Ten den poslali rodiče Kaif spát velmi brzy a pak si spolu sedli a hodně dlouho mlčeli. V noci spatřili dvě kosmické lodi, jak letí se zářivými ohony k jihu a posléze přistávají. Krátce nato přiletěla ještě jedna. Z kosmodromu odstartovaly dvě další a zanedlouho zmizely v temnotě nad Hel-ter Baakenem.

„Je jich čím dál víc," hlesla konečně Kaal. „Něco se děje, Preesthere. Cítíš to také?"

„Ano," odpověděl vážně. „Je to, jako by začínalo něco docela nového, duše moje. Jako bychom prožívali zahájení... nové éry."

„Tak tak," zašeptala Kaal a opřela si o Preesthera hlavu. „Nastává doba obratu, nový čas, velká přeměna..."

Oba si vzájemně poskytovali oporu a loučili se se dnem tak, že nechali sply-

nout své aury a společně pronikali do vnitřního světa, tam, kam za nimi nemohl žádný jiný Galorňan. Každý obyvatel této planety měl svůj vlastní, vnitřní kosmos.

Spojený Preestherův a Kaalin duch se rozpínal jako síť nad jejich světem, dosedl v milionech bodů na oázy klidu a štěstí, kde se setkával s ostatními spřízněnými duchy a vstřebával do sebe jejich pozitivní vibrace. Všechno opět splynulo vjedno a přestala existovat veškerá agresivní proudění. Preestherovi a Kaal se zdál sen Galorňanů o míru pro Plantagoo, o míru pro veškeré nekonečné univerzum. / Takto strávili celou noc.

Na začátku nového dne zjistili, že je dcera spoutala, když byli na vnitřní cestě, a že se nemohou hýbat. Byly svázány pevnými vlákny a nebyli schopni se z nich vyprostit.

Kaif zmizela a neukazovala se. Tři dny museli oba rodiče čekat, než je objevil a vysvobodil soused, kterého jejich dcera málem zabila dezintegrátorem. Čtvrtého dne se konečně objevila nečekaně také Kaif. Sedla si ke stolu a jedla, jako by se vůbec nic nestalo.

^ A <>•

Čím byla starší, tím to bylo horší.

Nejméně jednou za rok utekla Kaif z domova a nebyla několik dní k nalezení. Tvrdošíjně odmítala prozradit, kde se toulala, s kým se setkala a co dělala. Byla čím dál agresivnější a vyvrcholilo to tím, že v sedmnácti křičela na rodiče, že jsou „slabo" si" a že jimi pohrdá.

Všechny galornské děti byly nezkrotné a vzpurné, ale Kaif vyváděla ze všech nejhůř. Preesther nikdy neslyšel o tom, že by se potomci jejich známých a sousedů dopouštěli takových úletů.

„Občas z ní mám strach," přiznala se **mu** Kaal jednoho večera.

Oba se těšili čím dál horoucněji na den,

kdy jim bude Kaif Chiriatha odebrána a umístěna do Města dětí.

Jejich dcera kradla. Obírala sousedy o majetek, vnikala do jejich domů a zákeřně si získávala jejich důvěru. Prala se s ostatními dětmi ve čtvrti, provokovala rvačky a pošťovala ostatní chlapce a dívky proti sobě. Dělal všechno, co se Galorňanovi z duše protivilo, a odpuzovala i ty nejtrpělivější známé svých rodičů. Ti se dostávali do čím dál hrozivější izolace.

Preesther čím dál toužebněji očekával den, kdy předá dceru do péče vychovatelů. Už dva roky se hádal s družkou a oba si zraňovali duše a jejich vztah se začal pomalu rozpadat. Ubývala jim vnitřní vyrovnanost, a přece stále ještě nacházeli dost sil ke společnému duchovnímu pohroužení.

Až do chvíle, kdy devatenáctiletá Kaif zabila kamenem domácího mazlíčka Vee-du Vnarxe, protože ji nechtěl poslouchat.

„Bylo to jenom zvíře,“ vykřikovala pohrdlivě dívka. Vůbec si nepřipouštěla, že se dopustila násilí na věrném tvorečkovi podobném psovi, který si s ní hrál od chvíle, kdy se narodila. „A každé zvíře musí poslouchat svého pána.“

Preesther si povzdechl a v té chvíli zlomil nad dcerou hůl. Každý dospělý Galorňan byl až neuvěřitelně trpělivý a chápavý, odpovídal na nenávisť láskou a na nadávky modlitbami. Avšak to, co provedla Kaif, bylo, jako kdyby se dopustila vraždy. na někom ze svých blízkých. Udělala to sice v hněvu, ale to byla jen slabá útěcha. A ospravedlňovala se tak, že to byl výsměch všem etickým zásadám.

Preesther Doorn pochopil, že zplodil zrůdu. Možná to byl trest za to, že se nezachoval zrovna morálně, když se snažil získat zpátky svou plodnost.

Nastaly dlouhé dny čekání na okamžik, kdy bude Kaif přemístěna do Města dětí. Galorňan vysedával sám na zahradě a po

celé hodiny vzhlížel mlčky k nebi. Pozoroval kosmické lodi přistávající a vzlétávající na jihu a stále znovu se ptal, co znamená trvale zvýšený provoz na Helter Baakenu.

Nová doba...

Jednou, když byl opět svědkem dalšího Kaifina bezpříkladného činu, se přistihl, jak se v duchu táže, zda může příchod nové doby mít něco společného s jeho dcerou -nebo zda nová doba způsobila její hrozivý vývoj.

Konečně nadešel kýžený den a Kaif Chiriatha byla dopravena do Města dětí, kde měla žít a studovat dalších třicet let.

Preesther nevydržel tíhu okamžiku a zhroutil se vedle své družky. Přece jen šlo o jeho jediné dítě. Nedokázal z Kaif vyhnat destruktivní pudy. Třeba mohl **on** sám za všechno, co se stalo.

Začal umírat už ve chvíli, když mu dceru odvedli. Kaal mu nikdy neukázala, **co** jim Kaif nechala na památku. Byla to její vlastnoruční kresba. Zobrazovala Galorňana zabíjejícího bytosti, jež před ním bezmocně klečely. A tím Galorňanem se smrtonosnou zbraní v ruce nebyl nikdo jiný než kreslířka sama.

Město dětí(2)

Když bylo Kaif třicet let, slavila narozeniny docela sama jen s Dauw. Jejich přátelství se v posledních letech ještě utužilo. Nevěnovaly příliš mnoho pozorností teoretické výuce ve škole a absolvovaly nepřítomně předepsaná praktická cvičení v podzemních zařízeních.

Vychovatelé s nimi téměř nemluvili a ostatní děti se jim vyhýbaly. Dauw tím trpěla, zato Kaif ani trochu. Cítila svou převahu nad ostatními tím zřetelněji, čím byla starší a čím hlouběji pronikala do systému.

„Je to docela jednoduché," říkávala často své kamarádce, aby ji vytrhla z rozjímání. Z Dauw se stala velká introvertka a tím se příkře lišila od Kaif. Nicméně spolu sdílely stejné názory a to je jaksi vyvrhovalo ze společnosti ostatních. Dívka s umělou rukou nedokázala vzdorovat Kaifině inteligenci a přesvědčivé auře.

„Je to docela jednoduché," prohlásila Kaif. „Rodiče nám nebrání v ničem, co cítíme a děláme. Když nás pak dopraví sem, snaží se vychovatelé přeměrovat naše city tak, abychom se my děti nepozabíjely navzájem a vyčerpávaly svou energii učením, objevováním a praktickým cvičením. Do určitého stupně nás nesmí potrestat a hranici tvoří jejich obrovská mírumilovnost a tolerance. Tento stín nesmí překročit ani vychovatelé a už vůbec mají zakázáno používat na nás násilí. Jak to jednou prokoukneš, můžeš si s nimi dělat, co chceš. Máš je v hrsti. Jenom jim to nikdy nesmíš dát najevo."

Touto zásadou se Kaif Chiriatha řídila ve Městě dětí. Co do povýšenosti, prohnání, zlovolnosti a inteligence vysoko převyšovala ostatní. To ji od nich oddělovalo a byla téměř nedotknutelná. Cítila se dobře při pomyšlení, že se jí možná bojí dokonce i vychovatelé.

Když ten den splnily své povinnosti a nikdo jim nemohl předepisovat, jak a kde mají trávit volný čas, zavedla Kaif přítelkyni k dračí sluji. Dauw se zprvu bránila. Bála se toho místa a byla zde pouze jednou, když jim vychovatelé ukázali okolí šachty a zeď, která ji obepínala. Tehdy také o tom poprvé hovořili s dětmi.

Trvalo jim asi půl hodiny, než došly na rozlehlé prostranství, kde nebyly žádné domy, stromy ani keře, dokonce ani trávník. Všude okolo viděly jen bílé kamenné desky s prapodivnými vzory, lemující vysokou zeď, již byla obehnána sluj. Proslulá brána vytvořená z čisté energie byla stej-

ně neprůhledná jako zeď, což Kaif Chiriathu velmi roztrpčilo.

Pozemská měřicí sonda by zjistila, že průměr obvodové zdi činí asi sto padesát metrů a průměr šachty samotné sedmdesát. Kaif ale neměla k dispozici žádnou sondu, třebaže už myslela i na to. Teoreticky vzato by si byla mohla podobný létající přístroj snadno sestrojit dole v podzemních zařízeních a dílnách. Nechyběly jí k tomu ani znalosti, ani praktické dovednosti. Vychovatelé však až úzkostlivě zkontrolovali všechno, co si žáci v podzemí vyrobili, než si směli vynést tyto doklady vlastní pílí a zručnosti nahoru na povrch.

Žádný starší žák nemohl říct, jak to vypadá za vysokou obvodovou zdí. Kdo jednou vstoupil branou, ten se už nikdy do Města dětí nevrátil.

Bylo to, jako kdyby se odebral na onen svět.

„Je chladno," špitla Dauw, když stály tak blízko u zdi, že se jí mohly dotknout, což přirozeně neudělaly.

Kaif to kdysi zkusila, a -to jen konečkem prstu. Vzpamatovala se z soku ještě dva týdny potom.

„Je mi zima," hlesla Dauw a zádrkotala zuby.

Kaif bylo divné, si mne ruce a občas se zkroutí, jako kdyby náhle pocítila bolest. Byla však zatím ještě příliš uchváčena atmosférou místa, že o tom nijak blíž neuvažovala.

„Dala bych nevím co za to, kdybych ho mohla spatřit," prohlásila a oči se jí studeně zaleskly. „Sluj, drak... Cítíš ho taky? Cítíš moc skrývající se za touhle zatracenou zdí, duše moje?"

Kaif mimoděk použila oslovení, kterým se obdarovali pouze druh a družka nebo rodiče a děti a které bylo vyjádřením nejvyšší něhy. Říkala tak své kamarádce často.

„Cítím, jak mě rozežírá chlad," odpo-

věděla Dauw. Pohlédla kamsi mimo přítelkyni, suše se usmála a vyhrkla: „Podívej se, tamhle na okraji prostranství.“

Kaif se otočila a spatřila jednoho z vychovatelů, kteří jim byli ustavičně v patách. „No a?“ zavrčela. „Myslí si snad, že jedna z nás přeleze zeď? To přece není možné, protože je taky nabitá energií.“ Hrubě zaklela a dodala: „Šokovou energií! Jestli tohle není násilí páchané na nás žácích! Bylo by třeba tyhle prolhané...!“

„Já ale myslím *tamtoho*,” řekla Dauw, popadla kamarádku a otočila ji o třicet stupňů, aby viděla chlapce, který se k nim pomalu blížil a něco měl v rukou.

„Lopt Zadheven!“ zasyčela Kaif nenávisťně. „Zatracený Lopt! Co tu pohledává, a zrovna teď?“

. Neviděla ho už skoro rok. Sedá Golaer poslala Lopta do jiného, hodně vzdáleného okrsku poté, co mezi ním a Kaif došlo k otevřenému souboji uprostřed výuky. Lopt mrštil po své sokyni kádinku s kyselinou poté, co ho provokovala celé hodiny, a minul jen o vlasek její obličej.

Vrchní vychovatelka z toho musela vyvodit chtíc nechtíc příslušné důsledky. Předtím přivírala obě oči, když Lopt a Kaif spolu soupeřili o to, kdo z nich je nejbystřejší, nejlepší a nejmazanější, a jeden škodil druhému, kde mohl. Tolerovala je, věrna výchovné filozofii, založené na učení soutěživosti, a dokonce měla i jistou radost z jejich „úspěchů“.

„To nevěští nic dobrého,” varovala Dauw přítelkyni. „Určitě ti nepřichází blahopřát.“

„To ne,” řekla Kaif a usilovně přemýšlela. „To rozhodně ne...” Že by se jí nyní naskýtala příležitost se mu pomstít? Óde dne, kdy ji málem poleptal kyselinou, nemyslela na nic jiného než na odvetu. Že by to měl být dárek k jejím narozeninám?

Neměla žádný plán, jak Lopta zabít. Vy-myslela jich spoustu a hned je zase všech

ny zavrhl. A nyní, když se k ní nezadržitelně blížil, měla v hlavě nezvykle prázdnou. Cítila přesně falešnou auru, když se před ní nenáviděný rival zastavil a podával jí předmět zabalený v bílém šátku.

„Vím, že je ti dneska třicet,” řekl Lopt Zadheven.

Ten spratek! Kaif ho ještě nikdy předtím neslyšela mluvit tak jemně. *Bestie falešná!*

„Rád bych tě podaroval a pohřbil tak navždycky náš **spor**, Kaif. Myslím to vážně. Jsme oba starší a vyzrálejší. Upřímně ře-

• ceno jsi mi chyběla a pochopil jsem, že potřebuju tak silnou osobnost, jako jsi ty, abych se měl s kým poměřovat. Pojď, spřátelíme se.” Chlapec zaváhal, když viděl v dívčích očích chladné odmítnutí, a pak vzhlédl ke zdi a dodal: „Zabme draka společně. Chci to stejně jako ty.”

Jeho slova Kaif doopravdy zmátla. Slyšela, jak Dauw za ní zasténala, nebyla ale schopna se k ní otočit a podívat se, co se ' děje.

„Vychovatelé nás obelhávají,” vyhrkl Lopt. „Poznala jsi to stejně jako já. Myslí si, že si vybijeme agrese tady ve Městě dětí a po hře s drakem že se vrátíme do venkovního světa jako pokojní, pitomí dospěláci. To je směšné! Nedovedou si představit, že nemají před sebou jenom samé blbečky, s kterými můžou snadno manipulovat, ale také několik mladých Galorňanů, kteří prokoukli jejich hru a znovu poznali pravé hodnoty. Galorňanů, jako jsi ty, Kaif, nebo já. Narodili jsme se, abychom vládli. A nezabrání nám v tom žádný drak ani dospělák!”

Dívka byla Leptovými slovy natolik zmatena, že si od něj klidně vzala dárek. Nic neřekla a bylo to poprvé v životě, co ji někdo takhle dokonale zaskočil. A současně se dopustila obrovské chyby.

• „Rozmysli si to,” řekl Lopt. „Jestli chceš, sejďeme se tady přesně za týden.

Mrzelo by mě, kdybych tu měl čekat zbytečně. Opravdu, Kaif..." Chlapec se zajíkl, otočil se a odcházel.

Neznělo to zase jako výhružka? Kaif Chiriatha ho nechala beze slova odejít.

„Pojď už odtud!“ naléhala na ni Dauw a popadla ji za paži. Levačka se jí třásla a byla skutečně ledová. „Lže. Nijak se nezměnil, chce ti jenom ublížit.“

Kaif se nechala trpně odvádět a hlavou se jí honila jedna myšlenka za druhou.

^ A <.

Zastavily se v parku, na palouku husté trávy mezi rudě kvetoucími stromy, asi vpůli cesty mezi dračí slují a domovem. Kaif stále ještě držela v rukou dárek od svého úhlavního nepřítele. Když si sedly do trávy, položila ho mezi sebe a Dauw. Jakmile odkryla bílý šátek, uviděla krabičku ve tvaru krychle. Byla poměrně těžká.

„Neotvírej ji!“ zapřísahalaji Dauw, když se Kaif chystala odcvaknout záklopky. „Je to..." Vzápětí sevřela levačkou pravou paži a zavřela oči.

„Dauw!“ vykřikla Kaif a odložila krabičku zpátky do trávy. „Duše moje milá! Pověz mi konečně, co tě trápí?“ Byla by to vlastně musela dávno vědět, nebo aspoň tušit. Odmítala na to ale myslet. Nesmí to nastat. *To ne!*

Napřáhla ke kamarádce ruku, ale Dauw jí pomalu, jemně uhnula. Vstala a ustoupila o několik kroků.

„Nesmíš nikdy vzdát boj - *duše moje milá,*“ řekla Dauw Cballah docela tiše. Kulaté oči se jí leskly tak, jak to Kaif ještě nikdy u žádného Galorňana neviděla. Byly vlhké, ale to nebylo všechno. „Bojuj vždycky za to, co považuješ za správné, a zvítězíš i nad drakem,“ pokračovala zaníceně Dauw. „Věřím ti, Kaif. Přeju ti všechno, co já... nikdy nebudu mít..."

„Dauw!“ zvolala Kaif Chiriatha zděše-

né. Jako by jí Cosi sevřelo hrdlo. Přešla k přítelkyni a chtěla se na ni vrhnout a obejmout ji.

V té chvíli, si uvědomila celou pravdu a zmocnil se jí dosud nepoznaný cit. Vzkypěla v ní nekonečně velká láska k někomu jinému. Dívka, která jen nenáviděla druhé, náhle pocítila slabost a nemohla se pohnout. Vzápětí ji rozrazil chlad a odmítala přijmout děsivou skutečnost.

„Je mi to tak líto,“ rozvzlykala se Dauw a rozběhla se, dřív než ji Kaif stačila zachytit. Křehká třesoucí se dívka se prosmykla kolem ní a vrhla se na kostku ležící v trávě.

„Nééé!“

Kaifin výkřik musel být slyšet snad až na druhý konec Města dětí. Než se vzpamatovala ze strnulosti, ucítila, jak se jí zmochňují dvě silné paže, a zvedají ji do vzduchu. Nějaký vychovatel - Kdo jiný by to mohl být? - ji přitiskl k sobě, poodběhl a vrhl se s ní k zemi. V pravou chvíli.

Dauw se hmoždila s krabičkou, patrně se jí snažila otevřít. Ta vzápětí explodovala a musela ji usmrtit snad v témže okamžiku. Vzduchem syčivě létaly střepiny a zarývaly se do kmenů.

Kaif měla štěstí, že ji žádná nezasáhla. Když doznělo hřmení exploze, pomalu se zvedla a byla zpola šílená hrůzou a zlostí. Do nesmírné nenávisti se mísilo hluboké dojetí, které stále sílilo a nakonec ovládlo její mysl.

Kde je ten cizí vychovatel? uvažovala horečně. Zachránil mi život.

Připotácela se k Dauw. jejíž tělo roztrhala bomba - bomba, kterou sestrojil Lopt Zadheven pro svou sokyni. Dauwina pravá paže zůstala jako zázrakem nepoškozená. Kiaf se přemohla s vypětím všech sil, poklekla a přilezla k nehybné mrtvole. Srolovala jí rukavici až k místu, kde začínala protéza.

Začala zvracet. Nemýlila se. Nadloktí

se zbarvilo dohněda a kůže byla na mnoha místech potrhána. Domněle usmrčený bacil se jen odmlčel a po letech znovu vyrazil do útoku, aby pokračoval ve zkázonosném díle v Dauwině organismu.

Dauw se to snažila tajit, jak jen to šlo, ale jed zasáhl nadloktí, ramena i trup. Věděla, že zemře, a proto se obětovala, aby mohla její přítelkyně žít.

Duse moje jediná} pomyslela si třicetiletá dívka a uvědomila si v té chvíli, že už nemá žádnou přítelkyni ani přítele. Zůstala docista sama v Městě dětí a všichni byli proti ní.

Vtom sebou Dauwina paže zacukala a v dívčině pohledu se objevil nádech života. Kaif polilo horko. Sklonila se ke kamarádce tak, aby ji viděla. Dauw nebyla Schopna se pohnout.

„Kaif...” zachrčela.

„Ano, Dauw, to jsem já!”

Kaif Chiriatha přiblížila ucho docela blízko k přítelkyniným ústům a naslouchala chrčivému šepotu.

„Vidím... vidím dračí sluj. Můžu... do ní nahlédnout,” zasípala Dauw. „A vím už, co je drak. Stoupám vysoko... duše moje... pořád výš a výš... a vidím... celý svět... univerzum...”

„Dauw!” zavzlykla Kaif a po tvářích se jí koulely slzy. Měly být poslední, které v životě prolila. „Nesmíš se přepínat!” Konečky prstů pohladila bledý obličej přesně ve chvíli, kdy sebou Dauw Cballah škubnula naposledy.

Cosí ji přimělo, aby vstala, a řeklo jí, aby utekla. Nikdy zatím neviděla umírat žádného Galorňana. Vychovatelé sice mluvili o tom, že v Baaken Bauu se na několika místech nacházejí rozlehlé areály, kterým se říkalo *pole nápisů*, což byly galornské hřbitovy, kde se z hladké bílé dlažby zvedaly stovky sloupových pomníků ze stříbrného blyštivého kovu. Tyto náhrobky dosahovaly až desetinásobku

výšky průměrného Galorňana a byly dvakrát tak silné a do každého z nich byly vyryty tisíce jmen -jmen nebožtíků, kteří zde našli svůj klid.

Vychovatelé rovněž tvrdili, že z umírajícího Galorňana uniká v okamžiku smrti jeho duch a odevzdává všechny své pozitivní energie a myšlenky univerzu. Jeho tělo že se pak rozpadá v oslnivé záři.

Kaif těmto řečem nikdy příliš nevěřila. Žáci nikdy nevycházeli z Města dětí, tak jak by se o tom mohli přesvědčit na vlastní oči?

Nyní ale pozorovala, jak se totéž děje s Dauw. Její tělo obklopila tajemná irizující zář. posléze se rozzářilo také a zprůhlednělo. Z mrtvé schránky současně proudil do povětří její duch. Kaif měla dojem, že se utopí v přívalu citů, myšlenek a neskonalého *štěstí*, který ovšem nemohl vycházet z Dauw. Vždyť tolik trpěla a **nyní** je mrtvá!

Vtom se kamarádčino tělo rozplynulo v jasu, „baflo”, jak tomu říkali vychovatelé, ale nemělo možnost klesnout **na** sloup, na němž by se posléze objevilo její jméno. Dauw Cballah zemřela, a nic po ní nezbylo.

Kaif se vracela do reality jen velmi pomalu. Když došla do domova, stále ještě byla omámená tím, co se na ni přelilo z Dauw. Minula beze slova vychovatele, kteří už věděli, co se stalo, a chystali se ji vyzpovídat. Uchýlila se do svého prázdného kouta a zatvrzele mlčela, dokud všichni nepochopili, že z ní nic nevytáhnou.

Už neplakala. Pátrala ve svém nitru po tom, co jí předala Dauw, aby si to uchovala jako památku na jedinou přítelkyni, ale našla v sobě jen prázdnotu a znovu se do ní začala zažírat nenávisť, která měla jedno jediné jméno - *Lopt Zadheven*.

Neměla teď už co ztratit. Necítila nic než zášť a ta ji měla pohánět v tomto období jejího života.

V následující noci nabyly myšlenky na vraždu konkrétních tvarů. Lopt měl na svědomí Dauw a nebylo nikoho jiného ve Městě dětí, komu by měla Kaif Chiriatha co oplácet.

Když se převálila z jednoho boku na druhý a konečně usnula, spatřila ve snu opět onoho neznámého, který ji na palouku odvedl do bezpečí a zmizel stejně tajemně, jako se objevil.

Byl vyšší než průměrný Galorňan a na levém zápěstí měl nápadný černý náramek. Rozhodně jí nepřipadal jako vychovatel. Kdo jiný by to ale mohl být?

^ . ^ . ^

Lopt Zadheven mohl propašovat bombu z podzemních dílen pouze jediným způsobem - po maličkých součástkách, které byly samy o sobě neškodné. Nějak se mu pak podařilo poskládat je dohromady tak, aby si toho nevšimli vychovatelé.

Kaif na to chtěla jít jinak, našla si jednodušší, bezpečnější cestu.

Nyní zcela osamělá přežívala apaticky výuku a trpělivě snášela žvásty vychovatelů. Žáci v jejím věku si už osvojili základy přírodních věd, komunikace, výzkumu a techniky. Kdo se chtěl vzdělávat dál v určitém oboru, mohl navštěvovat příslušné kurzy.

Stále víc se hovořilo o tom, čemu Galorňané říkali „duchovní hodnoty“. Kaif se nudila a zahořkle kula plány, jak sabotovat toto zbytečné vyučování. Přirozeně došlo také na „mír pro Plantagoo“ a vychovatelé se věnovali tomuto tématu do omrzení. Kaif se z toho dělalo nevolno. Galorňané byli líčeni jako národ, který přinesl mír a štěstí celé galaxii. A ona dobře věděla, že to tak nemůže být. Ani jeden z vychovatelů se slovem nezmínil o době předcházející velkému míru v Plantagu.

Všichni jako by jednou provždy vyma-

zali tuto minulost. A ostatní žáci, kteří si vybíjeli agrese v neškodných soubojích, s tím byli spokojeni. Kaif se ale vpalovala do mozku čím dál hloub otázka, jak se Galorňané vlastně rozšířili po Plantagu a jak se naučili dodržovat takzvaný mír. Byla ještě mladičká, nicméně podle její zkušenosti nebylo možné přimět ostatní národy k míru jinak než rozsáhlým násilím.

Zprvu ještě - byť s odporem - polykala všechny ty lži, ale její vztek na systém rostl den ze dne a oné noci se zhmotnil v představách týkajících se smrti Lopta Zadhevena.

Často se jí zdálo o obrovi s širokým náramkem na zápěstí. Stál před ní a otvíral ústa, ale nerozuměla jeho slovům. Když se pak probudila, byla zmáčená potem a srdce jí bušilo jako splašené.

Kaif Chiriatha mezitím zvládla teoreticky i prakticky simulaci kosmického letu stejně dobře jako všechny ostatní technické disciplíny. Sestrojit moderní počítač jí trvalo pouhých několik hodin. Její postoj vůči astronautice se hodně změnil od doby, kdy přišla do Města dětí. Uvědomovala si, že si ji musí osvojit, chce-li se jednoho dne vydat na dobovačné tažení.

A stejně vážně nyní brala i rétoriku. Bude ji potřebovat, až bude chtít vytrhnout své soukmenovce z letargie, aby je mohla vést k novým obzorům. „Mír pro Plantagoo“, prosím, ale nejprve bude třeba bojovat proti všem, kteří budou Galorňanům bránit ve výpadech do jiných galaxií, a jejich podrobení. Teprve potom bude možné mluvit o míru.

Kaif Chiriatha, která čněla vysoko nad své vrstevníky a dávno věděla všechno, co se oni teprve učili, si vybrala hned šest specializací najednou. Chtěla tak maskovat, že se ve skutečnosti zajímá především o chemii.

Po několika dnech už věděla, jak se připravuje jed působící tak pomalu, že u oběti

pak nelze zjistit vlastní příčinu úmrtí. Nic jí nedokážou, stejně jako nebyli schopni usvědčit Lopta Zadhevena z toho, že potají sestrojil bombu, kterou usmrtil Dauw.

Kaif postupně vynesla z podzemních zařízení látky, zdánlivě neškodné, jejichž sloučením jed vznikne. Když měla všechno pohromadě, namíchala jed potají v parku přesně na místě, kde se pro ni obětovala Dauw.

Mezitím si zjistila, kde Lopt Zadheven bydlí. Nenápadně si obhlédla příslušný okrsek a dokonce se jí podařilo vklouznout do kuchyně, kde se připravovalo jídlo pro školáky. Její zášť vůči Loptovi byla natolik silná, že jí bylo jedno, že spolu s ním zemře i několik dalších dětí, když přimísí jed prostý chuti a zápachu potají do kaš-phee.

Stačila nepatrná dávka. . Bylo pozdní odpoledne, když si Kaif připravila mixturu. Rozhodla se, že vykoná pomstu ještě ten večer, když vtom za sebou zaslechla šramot. Zděšeně se otočila. Bála se, že ji vyčenichal nějaký vychovatel.

Před ní ale stál on. Pomalu vstala a zírala na statného, obrovitého Galorňana, který ji zachránil před smrtí v dešti střepin a pak zmizel.

^^^

Nejenže byl téměř o hlavu vyšší než průměrný dospělý Galorňan, ale také silnější a statnější, jaksi *hmotnější*. Usmál se na Kaif a jeho mentální vyzařování ji zasáhlo skoro fyzicky. Bylo natolik intenzivní, že jí neznámý připadal, jako kdyby přicházel z jiného světa.

Nesnášela tento druh aury, protože mluvila stejně jako vychovatelé o míru a jednotě, o klidu a dalších hodnotách, kterými opovrhovala a kterým se bránila zuby nehty. Přesto byla stěží popsatelným způsobem jiná než u ostatních dospělých. Byla

nenapadnutelná. Co Kaif připadalo u vychovatelů jako slabost, to nyní pociťovala jako sílu. Třebaže to odmítala uznat, nemohla to ignorovat ani popřít.

„Co je život, Kaif?“ zeptal se jí neznámý obr vlídně, když si trochu těžkopádně sedal do trávy naproti ní.

Žírala upřeně na jeho široký náramek, který ji záhadně fascinoval.

„Ach,“ řekl. „Tím se nedej rušit. Je to jen přístroj a věrný průvodce. Moje propustka.“

„Jaká propustka?“ zeptala se dívka zvědavě.

Rychle se vzpamatovala, když si stále dokola opakovala, že je to jen obyčejný dospělák, možná nějaký vrchní vychovatel, kterého sem Sedá Golaer poslala, aby ji zkrotl mentálním vyzařováním.

Neodpověděl na její otázku, nýbrž zopakoval vlastní: „Co je život, Kaif?“

„O co jde?“ odpověděla otázkou. „To má být nějaká filozofická výuka? Už jsem vychovatelům řekla, že život je boj, nic než boj a výzva. Ty to přirozeně vidíš jinak, přesně tak jako oni, co?“

„Máš pravdu.“ prohlásil a stále se usmíval.

Než jí stačil vnutit planou rozpravu o míru a dobrotě, Kaif přešla do útoku. Později si musela přiznat, že to udělala ze strachu - bála se jeho převahy, která jako by ji dusila.

„Zachránil jsi mi život,“ zavrčela. „**Proč** jsi dopustil, aby zemřela Dauw?“

Neuvažovala, jen se prostě zeptala. Neuvědomila si, že by neznámý byl tak jako tak nestihl doběhnout k její kamarádce včas. Mimoděk vycházela z domněnky, že by byl mohl Dauw zadržet, kdyby chtěl -svou silou, svou auru.

„Zřejmě si myslíš, že umím dělat zázraky,“ řekl, jako kdyby věděl, co se v ní odehrává. „To opravdu nedovedu. Síla lásky je velká, ale ne bezmezná.“

„Síla lásky!“ vyprskla dívka pohrdavě. „To jsou jen kecy! Nevěřím v takovou lásku. Jediná, kterou jsem cítila, zemřela současně s Dauw.“

„Mýlíš se,“ namítl neznámý obr. „Láska nikdy nevyhasíná. Může odplynout s duchem a vejít do univerza, když někdo zemře, nebo se může zakuklit jako smrt, která po léta dřímala v Dauwině těle. Vzpomeň si, co jsi cítila, když tě tvá přítelkyně opouštěla navždy, Kaif. Část tvého nitra vytušila, že to Dauw tak chtěla. Obětovala se pro tebe.“

„Neprosila jsem se jí o to!“ bránila se chabě mladá Galorňanka. „Nechtěla jsem to!“

„Beztak by zanedlouho zemřela a velmi by předtím trpěla, to víš dobře. Dala svou smrtí smysl tvému životu. Milovala tě tak, že neváhala ani vteřinu. Byla šťastná, že to může udělat.“

Kaif Chiriatha mlčky hleděla na cizince.

„Každý mladý Galorňan má v sobě tuto touhu,“ pokračoval. „Touhu vykonat dobro pro ostatní. Zatím ji ještě překrývá agrese, to je zcela přirozené a má to svůj smysl jako všechno v životě a ve Stvoření, Kaif. Brzy však přijde doba, kdy to bude všechno, co ti zbude. Pak se k tomu upneš, aby ses neutopila.“

Už to tu bylo zase. Opět musela dívka poslouchat fráze dospělých a dělalo se jí z toho zle. Šlo mimo ni, o čem žvatlali vychovatelé, a nezanechávalo to v ní žádné stopy. Nicméně slova neznámého obra ji zasáhla rovnou do srdce.

Na okamžik mela chuť utéct. Tušila ale, že by si ji stejně našel, někdy jindy, při jiné příležitosti. „Kdo jsi?“ zeptala se tiše. „Co ode mě chceš?“

„Mé jméno není důležité.“ odpověděl jemně. „A nic od tebe nechci. Nikdy od tebe nebudu nic žádat, Kaif Chiriatho. Jen si přeji, abych tě mohl o něco poprosit.“

Dívka se opět cítila zmatená a bezbranná. Kdyby po ní něco chtěl, určitě by mu vmetla do tváře své „Ne!“. On ji ale o něco *prosil* — a ještě se jí ptal o dovolení!

„O co... o co to jde?“ vyhrkla a v hrdle měla vyschlo.

Cizinec náhle zvažněl a řekl: „Chystáš se udělat něco, co tě bude pronásledovat celý život, Kaif,“ řekl. „Ne, zatím ještě mi neodpovídej. Vím, že si myslíš, že vyhraješ nad drakem a poté se vydáš na velkou dobovačnou cestu. Chceš zahájit novou éru a zbořit všechny hranice. Může se ti to podařit. Vím, že věříš, že k tomu máš dost síly. To se ale změní až staneš před drakem; a pak ti nepomůže ani nenávist. Budeš potřebovat jiné hodnoty, abys přežila a pustila se do velkého díla. Hodnoty, které jsi už odvrhla nebo se chystáš v sobě zabít. Prosím tě tedy o to, abys o tom popemýšlela a ještě počkala s tím, co chceš dneska udělat. Můžeš to udělat kdykoli později, pokud dospěješ k názoru, že je to bezpodmínečně nutné.“

Dívka vyjeveně kulila oči na obra a chřípí se jí chvělo. „Odkud to víš?“ vyhrkla **po** chvíli nechápavě. „Jak víš, co chci... co *musím* udělat? Co všechno víš o mých vizích?“

„Vím toho o tobě ještě mnohem víc, Kaif Chiriatho,“ prohlásil neznámý a pomalu se zvedl. „Proto tě navštěvuji. Sleduji tě už hodně dlouho.“

„Takže jsi přece jenom obyčejný vychovatel!“ vykřikla rozezleně.

Znovu se jemně pousmál a odpověděl: „V jistém ohledu máš pravdu, Kaif.“

Neznělo to však, jako by s ní hovořil povýšený vychovatel, spíš jí projevoval určitou úctu, skoro jako by jí dával najevo, že je mu *rovnocenná*. „Budeš uvažovat o mé prosbě?“ zeptal se jí neodbytně.

Neodpověděla, ale on jako by věděl, že souhlasí. Přátelsky jí pokynul, otočil se a pomalu odcházela.

Když zmizel Kaif mezi stromy, zaslechla za sebou kroky. Stanuly za ní dvě vychovatelky a zíraly k místu, kde se velký cizinec před chvílkou rozplynul ve vzduchu. Poté pohlédly na dívku. Byly naprosto zmatené a jako by nedokázaly pochopit výjev, který patrně sledovaly z uctivého odstupu.

„On s tebou hovořil?“ vyhrkla jedna z vychovatelek. „Zrovna s tebou...“

„Proč by ne?“ zafrkala Kaif, aniž postihla smysl zvláštní otázky.

„S tebou...“ zašeptala druhá vychovatelka nepřítomně,

<\$- ^ ^

Ten večer nenamíchala do kaš-phée jed pro Lopta Zadhevena a jeho spolubydlící. Zahrabala lahvičku mezi stromy, aby si ji mohla kdykoli vyzvednout, až přijde čas pomsty.

Plynul však jeden den za druhým a její úhlavní nepřítel stále ještě žil.

Výuka přestala Kaif bavit úplně, třebaže se k ní vychovatelé chovali zničehonic úplně jinak. Opravdu z ní měli strach nebo šlo o jakousi bezděčnou úctu?

Nešel jí z hlavy neznámý, který jí odmítl říct své jméno. V noci se jí o něm zdálo častěji než předtím. A když se opět jednou probudila celá zpocená, musela si přiznat, že z něj má až panickou hrůzu - ne snad z něj samotného, nýbrž z toho, co říkal a co jí bude říkat, kdykoli se jí zjeví, jako když mávne kouzelným proutkem.

V jejích snech se vyskytovala často rovněž Dauw a Kaif se jí ptala, co se s ní dělo, když jí v posledních okamžicích dohasínajícího života nechala pocítit neuvěřitelné štěstí., *Vezmi si s sebou ono štěstí a mou lásku k tobě, duše moje. Jednoho dne budeš potřebovat všechnu lásku, kterou dokážeš nashromáždit. Stráž si ji jako poklad!*“ odpovídala Dauw.

Znělo to, jako kdyby k ní promlouval velký cizinec.

Kaif věděla, že se s ním setká znovu a že se jí bude ptát, zda vyhověla jeho prosbě. Pomyšlení na Lopta a na to, že zavinil kamarádku smrt, ji pronásledovalo ve dne v noci. A po čase našla řešení. Nebyla už schopna ho zabít. Mohla za to cizincova slova. Musela tedy svého soka zničit jinak.

Proto Kaif Chiriatha vyzvala Lopta Zadhevena na veřejný souboj, v němž bude záležet na inteligenci, houževnatosti a zkušenostech. Měl se konat na stejné louce, kde zemřela Dauw, a Kaif se postarala o to, aby se dostavili svědci ze všech okrsků Města dětí.

Přišlo jich hodně ten den. Žáci v dychtivém očekávání lítého boje, vychovatelé vlastně proti své vůli. Od chvíle, kdy ji dvě vychovatelky uviděly s cizincem, si s pedagogickým dozorem mohla Kaif dělat, co chtěla.

Připravila dvanáct úkolů, které bylo potřeba zvládnout. Stejný počet si měl nachystat také Lopt Zadheven. Až do posledního kola vyřešili oba všechny zadané úlohy a bylo to stále nerozhodně.

Dohodli se, že poslední souboj se bude konat v gravobazénu, ve stejném, jaký měla Kaif, když ještě žila u rodičů. Každým přeskokem do jiného pole soutěžící za sebou vymazávali předchozí. Zápas měl skončit tehdy, až se jednomu z nich podaří najít utajené výstupní pole a vylézt z bazénu, zatímco druhý v něm uvízne -neboť z posledních polí už nevedla žádná druhá cesta ven. Vítěz je musel vypnout a vysvobodit soupeře z energetického vězení.

Kaif vyhrála jakoby nic. Lopt Zadheven se ocitl v zajetí šesti polí s gravitacemi extrémně působícími proti sobě. Zmítal se mezi vektory stejně bezmocně jako Kaif tehdy na zahradě rodičů, když se zhroutil systém.

Mladá Galorňanka si vychutnávala vítězný pocit, když postupně vypínala jedno gravopole za druhým. Vysílený nepřítel konečně udělal přemet a dopadl na zem, kde zůstal chvíli bez dechu ležet.

Lopt Zadheven si přivedl početný dav příznivců - navíc mu fandili skoro všichni školáci.

Kaif nasadila korunu všemu, když přešla k němu, sklonila se nad ním a před očima všech ho pokořujícím způsobem polaskala. Nemohl se bránit. Teprve když byl schopen vstát, otřásl se hrůzou a utekl za halasného posměchu bývalých přátel a fanoušků. •

Od toho dne byl Lopt Zadheven prakticky vyřizený. Zato Kaif Chiriatha sklízela kradmé obdivné pohledy, kamkoli se hnula ve Městě dětí. Nijak na ně ale nereagovala, i nadále zůstávala sama, zaměřená jen a jen na sebe a nezávislá. Nikoho si nepouštěla k tělu a odháněla všechny, kteří se snažili k ní přiblížit.

Velký cizinec ji vyhledal ještě dvakrát. Zdálo se, že ho její vývoj uspokojuje, třebaže si stále pěstovala svou zášť a oddávala se snům o budoucnosti. Pomalu z něj přestávala mít strach.

Čím častěji se s ním setkávala, **tím** víc kolem ní chodili vychovatelé po špičkách. Kaif bylo nyní jasné, že neznámý musí být něco zvláštního, a už nevěřila, že patří k vychovatelům. Někdy v noci, když opět špatně spala, se jí ve snu zjevila Daww, třeštila na ni oči a říkala: „*On si té vyvolil. Kaif. Věň' ti. Nesmíš ho zklamat.*”

Drak

Plynula léta a bylo to čím dál nesnesitelnější. Kaif jako by se zastavil čas. Neměla nepřítele, na kterém by si mohla vybit agrese a o jehož smrti by mohla snít. Oslavila čtyřicetiny a pak pětáctýřicátiny. O Loptu Zadhevenovi už neslyšela.

S přibývajícím věkem cítila, jak ji stále , intenzivněji přitahuje centrum Města dětí. Dřív ji sem pudila spíš zvědavost, fascinovalo ji, nyní však jen stěží krotil a touhu 'i konečně si už *pohrát s Drakem*, vybojovat zápas, který ukončí její planý pobyt ve Městě dětí. Kdykoli však přišla k energetické bráně, mamě čekala, že se otevře.

Nezjevoval se jí už ani cizinec, kterého stále ještě neznala jménem.

I nadále nenáviděla systém vládnoucí na Helter Baakenu. Možná ještě víc než dříve. Uvědomovala si, jak nesmyslné je další její živení ve Městě dětí. Cítila se dospělejší než dospělí a dychtila po tom, aby mohla konečně svést boj s drakem, vydat se ke hvězdám a vytrhnout Galorňany z jejich hlubokého spánku. Aby mohla dobývat a objevovat. Považovala za ztracený každý den, který strávila v dětské polepšovně. '

A pak, půl roku před jejími padesátinami, nadešel kýžený okamžik.

Energetická brána ve zdi se před ní nečekaně otevřela. Kaif Chiriatha vešla do tři metry širokého otvoru ve zdi, za nímž viděla sluj. Oranžová zář byla jasně viditelná, přestože byl den.

Kaif to tak zaskočilo, že zaváhala. Tak dlouho po tom toužila a nyní si připadala bezmocná a mimoděk vyhlížela velkého cizince. Měla pocit, jako by se před ní musel každou chvíli zjevit a říct jí několik slov, která by jí usnadnila průchod bránou.

Velký Galorňan však nepřišel a ani neviděla jako obvykle vychovatele na okraji prostranství. Všechno jako by se jí vzdálilo, jako by se všichni v Městě dětí už nemohli dočkat, až odejde.

„Nic se mi nestane,” dodávala si Kaif tiše odvahy. Nechápala, proč se zarazila, a znovu se rozzlobila sama na sebe. *Ne-, bojím se draka! Zvítězím nad ním!*

Takto povzbuzena prošla otvorem. Energetická brána se za ní znovu zavřela

zneprůhledněla. Už nemohla zpátky. Byla sama uprostřed vymezené zóny Města dětí. Osamocená před drakem a jeho slují. I kdyby začala volat o pomoc, nikdo by se k ní přes zeď nedostal.

Pomalou záměřila k obrovské díře. Vypadala jako rozevřený chřtán, Kaif ale nevěřila, že drak má tělesnou podobu.

Často se pokoušela si ho představit a tušila, že jde o cosi metafyzického, o sílu bez masa a krve.

Uvnitř obvodové zdi nestála žádná budova, nikde nebylo vidět žádné technické zařízení ani stromy, ani keře, jen dlaždice a otvor šachty, který byl větší než jakékoli ze sportovišť ve Městě dětí.

Kaif Chiriatha vycítila moc, která na ni čekala v hlubinách. Mnohem zřetelněji, než když se předtím pokoušela přiblížit zvenčí ke zdi. Tam dole cosi *žilo* a číhalo na své oběti. Možná démon, nějaká mentální manifestace, žijící z duchů poražených Galorňanů.

„Ne!“ vykřikla a upřeně civěla na okraj sluje. „Mně nenaženeš hrůzu. A *tohle* sis mohl taky ušetřit, přicházím dobrovolně.“

Měla na mysli vábení, které náhle vnímala. Rostla v ní touha přistoupit k okraji šachty a vrhnout se dolů. Nevědomě to cítila po celou dobu, už od chvíle, kdy se před ní otevřela brána. .

Nyní věděla, co přimělo ostatní děti - vystrašené stejně jako Dauw - aby se proti své vůli vydaly k tomuto místu, když nadešel jejich čas. Čím déle váhaly, tím víc vyplňovalo toto vábení jejich myslí.

Kaif stála už jen tři kroky od jícnu sluje. *Pojď*, našeptávalo jí cosi v jejím nitru. *Pojď* si hrát...

„Hned to bude,“ řekla, ale ne už tak nahlas a odhodlaně. Snažila se rozeznat něco v oranžové záři. V šachtě se převalovala jakási mlha, vzdouvající se zdola. Dívka se ještě jednou otočila a rozhlédla se. Naposledy hledala očima velkého cizince nebo doufala, že se jí zjeví Dauw.

Nic se nestalo. Vládlo zde mrtvolné ticho jako ve Městě dětí. Šachta jako by pohlcovala všechny zvuky.

Pro Kaif to bylo znamení, že se loučí se vším, co znala. Vynadala si do bláznů a slabochů. Konečně dorazila k cíli, a stála tady jako vrostlá do země a oddávala se svým pocitům.

Po chvíli Kaif Chiriatha táhle vykřikla, rozběhla se k okraji sluje a skočila do ní.

^^<^

Čekala něco podobného. Zachytilo ji antigravitační pole a ona se vznášela, jako by se ocitla v beztlížném stavu. Klesala skoro neznatelně. Bylo jí jasné, že by nikomu nepomohlo, kdyby se zřítila dolů volným pádem a zabila se při nárazu o dno šachty.

Snášela se mlžným oparem. Navlékla si jako ochrannou vrstvu všechno, v co věřila. Vyzbrojila se krunýřem zhotoveným z nenávisť a ze snů o tom, jak povede Galorňany vstříc slavné budoucnosti. Měl ji chránit před vším, co se zde na ni vrhne. V jejích představách bylo drakovým úkolem zlomit její vůli, sloužil jako nástroj k vymývání mozků. Muselo to tak být, když se zde divoké děti proměňovaly v mírné, hodné dospělé, poslušně se podrobující zatuhlému systému.

Vzápětí ale drak zaútočil a obrátil všechny její domněnky vzhůru nohama. Kaif ucítila, jak neznámá moc děsivě zmohutněla a oblehla ji, zatímco ji to hnalo poněkud stranou od oranžové záře. Z ní jako by se vyloupily oslnivé pařáty a začaly se po ní sápat. Zděšeně zaječela, když se jí zmocnily a neurvale jí cloumaly. Vzápětí se přímo před ní objevily dvě planoucí oči a vpalovaly se jí přímo do mozku.

Taje drak! blesklo jí hlavou.. Je to sama ta zář, a ne něco, co se r ní skrývá - Drak je světlo, jehož odlesk je vidět za nocí!

Bylo to jen impuls, který jí projel, **víc** nic. V okamžiku prvního výpadu nebyla schopna jasně uvažovat. Očekávala všechno možné, věřila, že je dokonale vyzbrojená- nyní ale něco proniklo do jejího nitra a cloumalo jejím duchem, její mentální substancí.

Drak na ni hrozivě udeřil a cosi z ní vysával. Když to *sežral*, stáhl se;

Kaif Chiriatha si připadala jako tonoucí, který nakrátko dostane hlavu nad hladinu a lapá po vzduchu, dokud se zase bezmocně neponoří. Bylo jí jasné, že tohle byl jen začátek a že *hra s drakem* není vůbec žádná hra, nýbrž boj na život a na smrt, jak si ho představovala v nejděsivějších snech.

Drak ji chtěl skutečně vysát, *sežrat* její nitro a nechat jen slupku bez vůle.

Musím se hranit! blesklo jí hlavou. *Rvát se jako nikdy předtím! A taky jinak než dosud!*

Vzplál hrůzostrašný mentální zápas, jehož vítěz byl předem znám.

Drak se objevil znovu a podruhé po ní hrábl svými děsivými spáry. Kaif byla tentokrát připravena a snažila se soustředit na zbraň, jíž snad mohla nejlépe čelit příšeře. Myslela úporně na Lopta Zadhevena a shromažďovala veškerou svou zášť vůči němu, vychovatelům a všemu, co se jí protivilo. Vzápětí ji vrhla proti planoucím očím. Vykřikla a málem zemřela, když ji ohlušila tisícinásobně zvětšená ozvěna jejího vlastního hlasu.

Drak skutečně ustoupil. Kaif to nechápala. Nevěřila mu a pálila po něm dál divokými, negativními pocity - dokud nezjistila, že tak vběhla do otevřené pasti.

Stvůra sežrala oštěp ukutý z jejích emocí, vyrvala z ní nenávist a schlamstla ji jako nic. Kaif znovu zařvala a nehleděla na děsivou ozvěnu. Cítila se nahá a bezbranná, jako torzo sama sebe. Když tehdy umírala

Dauw, nevěřila, že v sobě pocítí ještě někdy takovou prázdnotu.

Nyní byla chytřejší a bylo jí jasné, že tohle není ještě zdaleka konec. Zatím ale žila. Znovu shromáždila svou zášť a zlobu a obklopila se jí jako ochranným štítem. Stále ještě pomalu klesala. Možná to skutečně byla určitá hra a pak musela mít nějaká pravidla. Třeba stačí, aby se snesla až na dno šachty, a přečká všechno.

Už nyní ale byla jen poloviční oproti Kaif, která se vrhla do propasti. Drak opět zaútočil a odlupoval z ní jeden plát brnění po druhém. Házela po něm svými vizemi, představami a přesvědčeními. Utopie byla zřejmě mocnější než pouhá destrukce. V oranžové výhni zuřícího draka postupně odumíraly Kaifiny agrese a vysoké ambice.

Prázdnota!

Dívka měla pocit, jako kdyby ji někdo krájel na kousky. Stále ještě jí to myslelo, ale přála si, aby byla zbavena i toho a mohla snášet příšerná muka v nevědomí.

Zhroutilo se všechno, co vybudovala v letech dospívání a na čem chtěla postavit svou budoucnost. Nic už jí nezbylo, • byla prázdná, mentálně mrtvá, když klesala ke dnu šachty. Cítila se jako stroj, jako dutá tělesná schránka. Věřila, že obstojí v boji s drakem. Jak jen byla bezmezně naivní!

Drak do ní naposledy zuřivě pronikl. zdálo se, jako by v ní chtěl explodovat, a Kaif ještě jednou pocítila veškerou svou zlovůli, krutost a nepředstavitelnou agresivitu.

Nakonec necítila už vůbec nic, jen tupě vnímala to, co se jí zjevovalo před očima a neříkalo jí zhola nic. Stála na dně sluje. Necítila žádnou bolest ani hrůzu. Všechno v ní odumřelo.

Jen rozplizle viděla, že na dně šachty jsou nějaká technická zařízení. Pouze dvě z nich v ní vyvolávala matnou vzpomínku na vejčité kosmické lodě nejmenší třídy.

Vtom se k ní blížil rudý kříž. Čekala. Nedívala se ani nahoru, ani dolů, ani napravo, ani nalevo. *Kaif*, ozvalo se kdesi v její mysli. *Byla jsem Kaif Chiriatha. Hrdla jsem si s drakem a podlehla jsem mu.*

Obklopil ji rudý kříž.

II. Čas zrání

Prázdnota

Galorňan byl průměrně vysoký a mohlo mu být tak kolem šesti set let. Představil se Kaif jako Muum Dugesm. Seděla na zídce z modrého kamene nebo snad plastu obepínající kruh s rudým křížem.

Kruhová zeď!

„...je tvé jméno? Vzpomeň si. Jsi Kaif Chiriatha; Tak se jmenuješ. Vzpomeň si...”

Kruhová zeď někde a někdy v jiném vzdáleném světě...

Obraz zmizel stejně rychle jako se objevil. Galorňan měl hlas příjemný jako vlahý vánek. Slyšela ho, ale nerozuměla mu. Zdálo se, že to konečně pochopil, když na něj civěla prázdnýma očima.

Rozpřáhl paže a zvolal: „Pojď, ke mne, prosím, Kaif...”

Nechala se vodit jako marioneta. Obličej jejího protějšku byl jako černá díra, která ji neodvratně přitahuje. A jeho hlas byl jako hozené lano. Vyšla z rudého kříže, v němž se předtím materializovala.

„To bude dobré, Kaif,” řekl Galorňan a vzal ji za ruce. „Jsi vyčerpaná. Pojď, sedni si ke mně.”

Poslušně spočinula vedle něj na zídce.

„Co cítíš, Kaif?” zaslechla jakoby zdálky.

Absolutní nicotu.

„Dokážeš si vzpomenout na své dětství a mládí, Kaif?”

Město dětí. Ona. ostatní žáci a vycho-

vatelé; **Tváře**, které vybledly, jakmile je spatřila.

„Zápasila jsi s drakem. Prohrála jsi, **ale** žiješ. Skončilo tvé dětství.”

Vykřikla, když se jí hlavou mihly zlomky vzpomínek na to, co se s ní dělo v oranžové záři v šachtě. Když ji Galorňan objal kolem ramen, ucítila jeho teplo a mentální vyzářování. Opřela se o něj a tělo se jí křečovitě roztřásl. A hned nato se dostavil další vjem - cosi ji lehce tlačilo na kůži na levém nadloktí. Vzápětí se ozvalo zasyčení a tlak ustal.

„Teď budeš dlouho spát, Kaif Chiriatha,” zaslechla jakoby zdáli; „Budou se ti zdát zmatené, zlé sny, pročistíš ale tvou mysl. Budeš se budit a křičet, protože ti sny připraví nesnesitelná muka. Pak mě uvidíš, jak sedím u tvého lůžka, Kaif. Rád bych tě doprovodil při tvých prvních krůčcích do dospělosti. Nevím, jestli se mi to povede, protože ještě nikdy k nám nepřišlo ze sluje tak zlomené dítě. Teď už jsi ale v bezpečí, Kaif, slyšíš? Jsi v Baaken Bauu a budeš žít.”

„K čemu to bude?” zněla první slova, jež ze sebe dokázala vypravit. Otočila ke Galorňanovi hlavu a chystala se zopakovat otázku. -Vzápětí však usnula a na několik milostivých hodin se oprostila od trýznivé prázdnoty a nevědomosti, kdo je a k čemu je určena.

^ A ^

Když se probudila poprvé, ležela na posteli. Přikrývky byly zmuchlané a prostěradlo mokré. Zdály se jí děsivé věci o Dauw, o drakovi a o ženě velící galornským lodím, které se vydávaly do jiných galaxií a bojovaly proti tamním národům. Neviděla té fúrii do obličeje, jevil se jí jako temný stín.

Naproti tomu ihned po procitnutí poznala Galorňana bdícího u jejího lůžka. Jakže

se jmenuje? Muum Dugesm? To on ji sem musel dopravit. Měla pokoj sama pro sebe, nemusela se o něj dělit jako ve Městě dětí.

„Je to dobré, Kaif," řekl její ošetřovatel. „Spala jsi čtyři dny. Tvoje tělo se vůči hledě zotavilo a nyní už záleží jen na tom, jak se zregeneruje tvůj duch."

Všimla si, zeje napojena na několik přístrojů, z nichž jí do těla proudily tenkými hadičkami všemožné tekutiny.

„Já... to jsem nechtěla," vydechla.

Muum Dugesm se usmál poprvé od chvíle, kdy ho poznala. „Prokazuješ vůli žít," řekl. „Věříš, že to zvládneš sama. To mě těší, Kaif. Nejsi ale první, koho smím doprovázet na cestě do nového života. Proto také vím, že potřebuješ ještě mnohem víc spánku. Rád bych ti řekl pár věcí, dokud jsi vzhůru, aby sis mohla lépe vyložit své sny."

Dřív by se byla rozkřičela, kdyby jí někdo - třeba nějaký vychovatel - takhle mazal med kolem pusy. Nyní však téměř vděčně přijímala zdvořilé fráze postaršího Galorňana. Už vůbec necítila žádný odstup vůči dospělým jako kdysi. Nespatřovala v Muumu Dugesmovi nepřítele.

„Můžeš klidně znovu usnout, i když k tobě budu mluvit," pokračoval jemně Dugesm. „Přesto mě uslyšíš. Povím ti něco •" o dětství a dospívání Galorňanů, Kaif, abys pochopila určité souvislosti a mohla je zpracovat ve spánku."

„Souvislosti?" zašeptala a kdesi hluboko v jejím nitru procitlo něco jako zvědavost. Zatím šlo o pouhý plamínek, ale zanedlouho už byla celá v jednom ohni.

„Jen ty, které se tě momentálně přímo dotýkají," zasmál se Dugesm. „Později, až 'se znovu naučíš věřit v život, tě zasvětlím do spousty věcí, které vám ve Městě dětí nefekli. Prozatím bys měla jen vědět, že Galorňané nebyli vždy tak mírumilovní jako dnes. Museli ustavičně potírat svou agresivitu a učit se žít v pokoji, aby neza-

nikli jako národ. Dětem však zůstala tato agresivita zachována. Mohou si ji v prvních letech svého života svobodně užívat. Vychovatelé ji posléze ve Městě dětí svádějí do správného koryta a zabraňují svým svěřencům, aby se pozabíjeli navzájem."

„Jsou ale tak slabí," splynulo Kaif z úst a dlouze si zívla. Byla nesmírně ospalá, a současně prahla po každém Dugesmově slovu. „Tak bezmocní." Pocítila tichý triumf, když se nyní dozvěděla něco víc o minulosti svého národa a zjistila, že vychovatelé lžou.

„Děti současně dostávají v přesných dávkách hormon zvaný kaš-phee - jestli si vzpomínáš, ke každému jídlu," pokračoval Galorňan nevzrušeně. „Kaš-phee pochází z planety jménem Taš-term a produkují ho biologickou cestou místní obyvatelé Taš-termanové. Jistá Galorňanka jménem Londa Dad před dávnými dobami zjistila, že užívání kaš-phee nesmírně prospívá našemu národu. Tímto hormonem lze oddělit dávku agresivity u mladého Galorňana od zbytku jeho osobnosti."

„Dávku agresivity?" zamumlala napůl spící Kaif.

„Ano, je to součást tvého já, kterou ti drak při zápasu vyrve a přenesení do sebe. Zbude jen pozitivní část osobnosti. V tvém případě to bylo obzvlášť zlé, protože jsi dovolila zášti a agresii, aby tě zcela ovládly. Bez nich ses musela cítit skutečně dočista prázdná, Kaif. A teď záleží na tom, jestli najdeš pro svůj život nový obsah, nové cíle."

„Co... co je drak?" vyhrkla Kaif vysíleně.

„To ti nevysvětlím ani já." Kaif Chiriatha slyšela, jak Dugesmův příjemný bas slábne. „Je pouze známo, že jde o velký technický vynález starých Galorňanů, který dnes dovede sestavit pouze několik málo specialistů. O tom si ale promluvíme později. Teď spi a sni a já tě budu střežit. Je to..."

Kaif už jeho další slova nevnímala.

^^^

Zdalo se jí o zuřivých, divokých Galorňanech, kteří obrátili Plantagoo v prach a popel, o zvláštním hormonu, který je uklidnil, a o Městě dětí a drakovi. Vše se jí spojovalo v prapodivné, zmatené, prolínající se struktury. Náhle obraz **pukl** a ona pocítila opět jen prázdnotu.

Pak stála v temné místnosti plné zrcadel. Byla sama. Zrcadla byla kupodivu světlá, ale nic v nich neviděla. Jako by zde bylo absolutní prázdno.

Tento sen se jí neustále vracel a střídaly ho pomatené obrazy toho, co jí vyprávěl Muum Dugesm.

Když pak v jedné chvíli předstoupila před jedno zrcadlo, spatřila v něm rozplizlou postavu. Ta k ní popošla a zamávala jí pravačkou, z níž vycházelo světlo. Zároveň se jí zaostřovaly rysy, z mlžného oparu se vynořil obličej - a byla to Dauw!

Vítám tě na téhle straně draka, duše moje, řekla Dauw Cballah a nadpřirozeně se na ni usmála. Kaif strnula. *Přežila jsi zapas, ale ještě necítíš, co je skutečný život. Dala jsem ti něco s sebou na cestu, pamatuješ? O to tě drak nemohl připravit. Vezmi tuhle lásku za svou a zaměř se na ni. Učiň z lásky základ svého nového života a staň se plodnou součástí galornského společenství. Jak jsi byla silná ve své nenávisti, tak budeš silná ve své lásce. Je to jediné moje přání, duše moje. Nesmíš mě zklamat.*

„Dauw...,“ **hlesla** Kaif **Chiriatha**. „Vždyť jsi mrtvá!“

Mrtvá až na jednu mou část, která žije v tobě dál, duše moje milá. Chceš ji vidět? Jsi připravena?

Když Kaif mlčela, zjevení na ni opět zamávalo a současně se začalo rozplývat. Nevzdalovalo se, nýbrž najednou zjasnělo a pak už viděla Kaif v zrcadle sebe.

„Našla jsem svůj zrcadlový obraz ,“ pro

hlásila dojatě. „Je to... je to obraz mě samé, jaká jsem teď? Obraz toho, kým se mám stát?“

Viděla mladou Galorňanku s poněkud nápadnými vybouleninami na ramenech. Její pohled byl tak nezvykle mírný, až se Kaif zděsila sama sebe. Nebyla v něm špetka nenávisti.

Dospěla jsem! uvědomila si poprvé. *Má agresivita zůstala v dračí sluji. Vím, že je to tak dobré, ale cítím se bez ní přílišně rozervaná.*

Nyní věděla, že se znovu narodila, že se musí naučit žít zcela nově. Dauw jí poskytla k tomu nejnutnější výbavu a ukázala jí, kde v sobě nalezne další opěrné body. Bylo jí také jasné, že první kroky jí usnadní bezmezná zvědavost a žízeň po jakémkoli vědění. Ani tu jí Drak nedokázal sebrat.

To vše se vykrystalizovalo během mnoha dní a nocí, kdy k ní ve snech promlouvala její duše a podvědomí jí zhojilo nejhorší rány. Kaif se občas nakrátko probrala a .pokaždé viděla Muuma Dugesma, jak bdí u jejího lůžka. Okamžitě na ni začal jemně mluvit a nepřestal, dokud znovu neusnula.

A jednoho dne se Kaif zvedla z postele a pohlédla mu zhluboka do očí. Dokonce se na něj i chabě usmála. „Myslím, že jsem se už naspala dost,“ řekla. „Ráda bych zase hleděla do budoucnosti, Muume Dugesme. Jsem připravena vstoupit do světa dospělých.“

Základy

„Co je?“ zeptal se Dugesm mladé Galorňanky. „Nemusíš se bát světa. Je krásné počasí, tví soukmenovci jsou veselí a každý z nich je tvůj přítel. Nemusíš se před nikým schovávat.“

Kaif Chiriatha se rozpačitě usmála.

Poprvé si vyšla mimo ochranné zdi svého prozatímního obydlí—velkého bungalovu uprostřed Baaken Bauu - kde po cestě transmitters překonala za úzkostlivé Dugesmovy péče nejhorší krizi ve svém dosavadním životě.

Dnes ji Duum poprvé vyvedl ven. Bungalov stál na okraji centra jednoho sídliště. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se v něm nacházela transmitterská stanice spojená s dračí slují ve Městě dětí. V Baaken Bauu bylo těchto stanic ještě víc, jak Kaif sdělil Dugesm.

Vyrazil si s ní do blízkého parku, kam chodili odpočívat a rozjímat Galomané. Kaif je viděla, jak posedávají na trávnicích a meditují, pohroužení hluboko do svého vnitřního života. Vládl zde hluboký mír. Starého Dugesma tu a tam pozdravil nějaký kolemjdoucí, jinak si jich nikdo nevšímal. Posadili se na lavičku ve stínu rozložitého stromu.

„Co tě naučili ve škole o „míru pro Plantagoo“, Kaif?“ zajímal se náhle Dugesm, když se delší dobu bavili o bezvýznamnostech. „Nechtěla by sis o tom promluvit se mnou?“

Sice se musela přemáhat, aby se mohla zaobírat minulostí, ale nakonec přikývla. Dlužila to svému novému učiteli — prvnímu, kterého si skutečně vážila. Chápala, že jí chce sdělit něco nového, a její zvědavost byla silnější než obava z toho, co uslyší.

Pověděla mu všechno a zdálo se, že pro Dugesma to nejsou žádné novinky.

„Tohle máte vědět a takhle máte smýšlet, než vejдете do světa dospělých,“ řekl.

„A co je pravda?“ vyzvíдалa mladá Galorňanka.

„Dětem se nesdělují žádné lži, jen se jim neříká všechno,“ odpověděl Muum. „To přirozeně souvisí s děsivou minulostí našeho národa. Kaif. My Galorňané jsme se velmi provinili. Naše lodi šířily hrůzu, zkázu a nevyřetitelné utrpení po celém Planta-

gu, než Londa Dad objevila kaš-phee a přibližně před třinácti tisíci lety došlo k obratu, přinášejícímu mír. Od té doby spatřujeme svou úlohu v tom, že se snažíme zachovat mír v naší galaxii. Všechny živé bytosti Plantaga považujeme za **své** svěřence. Musíme napravovat to, co jsme napáchali v minulosti svou divokostí — a proto diktujeme a zaručujeme mír. Kdo ho poruší, musí počítat s hrůznými následky.“

„Následky?“ zajímala se Kaif. „Jakými například?“

„Třeba s shiftingem. Když začne být nějaký národ agresivní, použijeme na něj shifting. To znamená, že dotyčné tvory dokonale zbavíme agrese. Současně se jim ale zkrátí o polovinu délka života, který jim zbývá. A tato hrozba už sama o sobě stačí, aby mnohé národy nenarušovaly mírové zákony.“

„Vy je... zbavujete agrese?“ vyjekla Kaif Chiriatha a zachvěla se. „To je jako s tím drakem.“

„Tak nějak,“ připustil Muum Dugesm. „Ale díky shiftingu je naše galaxie už celá tisíciletí pokojným hvězdným ostrovem. Přirozeně, že bychom tento donucovací prostředek raději nepoužívali, ale mír v Plantagu je stále ještě příliš křehký. Naši mudrci se domnívají, že národy budou ochotny spolu mírově vycházet a budovat společenství, založené na vzájemné důvěře až za deset tisíc let. Je to záležitost cvičení a výchovy mnoha tisíců generací.“

„Vidím, že Galorňané jednají z pocitu viny a chtějí napravit zlo, jež kdysi napáchali,“ prohlásila Kaif Chiriatha. „Je ale správné poručníkovat ostatním národům? Nemají snad také právo vyvíjet se svobodně a vybíjet si svoji agresivitu stejně jako dodnes galornské děti?“ „Obávám se, že ti nerozumím...“ Kaif si povzddechla a řekla: „My Galorňané jsme dospěli ke své současné zralosti“

ti prostřednictvím agresivity. Smíme tedy vůbec připravovat ostatní národy o toto právo?"

Muum Dugesm na ni zaraženě pohlédl a pak se rozhorlil: „Právě my! Protože jsme sami zažili, kolik obětí si žádá válka. Ta stojí spoustu nevinných životů, Kaif. Kdo jiný by ochránil napadené a předem poražené, když ne my? Kdo jiný zachraňuje inteligentní bytosti, které si pak zvolí věčný mír? Kdo myslí na celé generace potomků, které by se jinak vůbec nenarodily, kdyby byla válka? To jsou všechno otázky, které naši předci neznali nebo šije neuměli položit. My jsme už v tomto ohledu chytřejší."

Kaif Chiriatha seděla na lavičce shrbená a mlčky zírala na své ruce. „Takhle jsem o' tom ještě nepřemýšlela," zašeptala po chvíli. „Promiň. Přirozeně máš pravdu. Alespoň teď vím, jak jsem byla pošetilá, když jsem snila o dobývání."

Pohlédla na starce a dodala: „Je to ale skutečně všechno? Má celá budoucnost našeho národa spočívat v tom, že budeme ostatním vnucovat mír a čekat na to, až budou sami schopni ho dodržovat? To už neexistuje jiná, skutečná výzva?"

Muum Dugesm na ni pohlédl jako na zjevení.

„Co je?" vyhrkla. „To jsem se ptala tak nestoudně? Porušila jsem nějaké tabu?"

„Ne," ujistil ji horlivě. „To rozhodně ne. Jen dokážu stěží pochopit, kde se v tobě tak rychle vzal zájem o náš národ, a vlastně o všechno. Teď už mi svítá, proč přišel za mnou a..." Zajíkl se a odmlčel se.

„Kdo? O kom to mluvíš?"

„O nikom," odsekl starý Galorňan znenadání příkře. „Teď už pojď! Je čas vrátit se do domu."

^ ^ _ ^

Za dva dny probral Muum Dugesm s Kaif to základní. Působil rozpačitě, ale

neustále ji ujišťoval, že se **na** ni nezlobí pro její dotěrné otázky.

Znovu mluvili o drakovi a nový učitel se pokoušel Kaif vysvětlit, že ho lze zhruba přirovnat k jakémusi magnetickému poli. Jeho úkolem je vysát potenciál agresivity každého galornského dítěte - beztak už rozštěpený dávkami kaš-phee -a přemísťovat všechny tyto agrese na jakousi „speciální mentální skládku."

Draci se ovšem vždy po několika tisíciletích nasatí - přesněji řečeno jejich kapacita byla maximálně naplněna agresemi Galorňanů a ti byli nuceni opustit obytnou planetu, osídlit novou a na ní vybudovat nové město a sestrojít nového draka. Na galornském světě mohl být vždy pouze jeden drak.

Když se Kaif zeptala, proč Galornané neumístí draky na planety mimo svůj obytný sektor a neposílají tam děti, aby se zbavily agresivity, odpověděl Muum, zeje to neslučitelné s galornskou mentalitou.

Galornané milují své potomky, byť jsou agresivní, a nejsou schopni je vyvrhovat ze svého středu. Považují je za to nejdrahoccennější, co mají, a každý vychovatel je ochoten nasadit vlastní život pro jednu každou z těch „malých příšer". Přestože jsou děti ve věku od dvaceti do padesáti let přísně odděleny od svých rodičů, je třeba, aby jim byly co nejbližší.

Kaif náhle viděla svou minulost v docela novém světle. Uvědomila si, jak velmi krivdila Sedě Golaer a ostatním. A co rodičům?

„Očekával jsem tuhle otázku, a také jsem se jí obával," řekl starý učitel. „Oba tví rodiče jsou po smrti, Kaif. Matka dlouho nepřežila tvého otce, tolik ji bolela jeho ztráta. Musím ti říkat, na co zemřel?"

Kaif Chiriatha to nechtěla vědět.

V následujících dnech si Kaif vymýnila, že bude sama. Snažila se vytvořit si určitý obraz z toho, co jí řekl Muum Dugesm.

Měla totiž pocit, že za každým sdělením se nacházejí jakési dveře, za nimiž-se ukrývají pravdivé informace.

Potřebovala vypátrat něco víc, něco, co by dávalo smysl až psychopatickému úsilí Galorňanů vyrovnat se s minulými vinami.

Zeptala se na to Dugesma, když ji pak navštívil v pokoji, který si mezitím zútulnila podle vlastního vkusu.

^ A ^

„Já věděl, že si nedáš pokoj," prohlásil starý Galorňan. „A těší mě to." Náhle zvažněl a dodal: „Ano, existuje něco víc než starost o trvalý mír, způsobená dávnými proviněními, Kaif. Jde o velkou vizi, o níž je zatím známo poměrně málo."

„Vizi?" vyhrkla mladá Galorňanka a cítila, jak se jí zmocňuje vzrušení. „Vize pro náš národ? Pro naši budoucnost?"

„My zasvěcenci jí říkáme kosmické určení Galorňanů," pronesl Muum Dugesm téměř slavnostním hlasem. „Myslí se tím vytvoření míru v Plantagu, jak už jsem ti vysvětlil. S tím je však spojen dlouhodobý cíl učinit z naší galaxie východiště pro mírovou zónu, zahrnující mnoho hvězdných ostrovů. Je to velkolepý kosmický záměr a my jsme pouze jedním z nástrojů k jeho uskutečnění. My Galorňané jsme vyvoleni stát se součástí toho, co se nazývá *koalice Thoregon*."

„Koalice Thoregon?" vyhrkla, udivena náhlým učitelovým rozrušením. Zároveň si uvědomila, že i ona nyní patří k „zasvěceným". Když se jí Muum svěřil s velkolepým kosmickým záměrem. „Co si pod tím mám představit?"

Dugesm zhluboka dýchal a chvělo se mu chřípí. „Ani já nevím víc než to, že má jít o sdružení několika velkých národů," řekl tiše. „Jeho cílem je přinést velké části univerza mír a zaručit, aby se všechny náro-

dy rozvíjely svobodně a pokojně." Když si všiml zklamání své studentky, rychle dodal: „Přijde den, kdy budeš vědět všechno, Kaif. Snad se ho dožiješ. Jediný, kdo z Galorňanů má už dnes patřičné informace a předává nám zprávy koalice, *Je druhý 'posel'* Ce Rhioton, vládce *Mostu do nekonečna*, jehož jeden pilíř stojí na naší vzdálené původní planetě Galorn."

„To stačí!" brzdila mladá Galorňanka svého mistra. „Je toho moc najednou! „Druhý posel, Ce Rhioton, Most nekonečnosti.. . to jsou všechno pro mě zcela nové pojmy. Co mám pod nimi rozumět?"

Muumova euforie rázem vychladla a ztvářil se dotčeně. Zvedl se a tiše, zajímavě řekl: „O mostu vím jen to, že existuje a údajně vede současně prostorem a časem někde na druhé straně našeho zjevného světa. A Ce Rhioton je druhý posel - alespoň si tak říká. Nikdo ale neví proč a jakou má skutečně moc." Staroch zamířil ke dveřím, u nich se ale zastavil, otočil se a dodal: „Všechno to pochopíš, Kaif... a to velmi rychle, jak tě znám. Než se ale pohroužíme do šedivé teorie, myslím, že by ses měla porozhlédnout po světě. Nemíním tím jen naši planetu, ale vesmír- naši domovinu, Pentrický mrak. Co bys řekla cestě naší soustavou?"

„Že je to skvělé!" vyhrkla Kaif Chiriatha celá rozzářená.

^ A -^

Museli počkat ještě tři dny. Kaif si zatím vybavovala všechno, co se ve škole naučila o galornském vesmíru.

Ten momentálně sestával z vnitřní zóny tmavého mraku, zvaného Pentrický. Kdysi existovaly jiné centrální světy jejího národa, ale ty nebyly nikdy dostatečně obydleny. Teprve Muum Dugesm jí vysvětlil proč.

Uvnitř Pentrického mraku žili Galorňan-

né v bezpečí, izolování od zbytku galaxie Plantagoo. Jejich soustava se skládala z dvojslunce Doogeroš, jehož jedna část byla bílá a druhá žlutá, a z celkem šesti planet. Dvě z nich obíhaly kolem Doogeroše po excentrických drahách a byly natolik blízko, že se na nich nemohl vyvinout život. Šlo o žhavá pekla, na kterých se nikdo ani nepokoušel usadit.

Planety tři a čtyři ležely v ekosféře, třetí byla Helter Baaken. Oba vnější světy měly jen poloviční velikost galornského a rovněž na nich nemohl vzejít život.

Vychovatelé tedy nevěnovali pozornost žádné jiné planetě, jako by pro ně existoval jen Helter Baaken. Dooras Ando se pouze jednou zmínil o „zakázané planetě“ Tribathu. Nesdělil ovšem, o který z šesti světů jde. Každopádně byl Tribath tabu a nikdo na něj nesměl vkročit.

Kromě planet byla v soustavě ještě obrovská spousta asteroidů a kosmických stanic. Ani o těch ale vychovatelé nemluvili.

Muum Dugesm vyhověl Kaifině prosbě a dal jí k dispozici datové nosiče obsahující přesnější informace o drahách planet, jejich charakteristikách a vzdálenostech od dvojslunce, jakož i o rozměrech Pentrického mraku, do kterého neměly ostatní národy přístup, pokud to Galorňané nedovolili.

Jen o Tribathu nenašla nic. Pak ale konečně nadešel onen den. Muum Dugesm zavedl Kaif Chiriathu k transmitteru ve sklepem' svého domu, což byl rudý kruh obehnaný nízkou modrou zdí. Kaif trochu zaváhala, když jí řekl, aby vstoupila do kruhu. Až příliš živá v ní byla vzpomínka na to, za jakých okolností se zde ocitla poprvé.

„Neboj, nevynoříme se v dračí sluji,“ prohlásil učitel a dobromyslně se usmál. „Nebo mi už nedůvěřuješ?“

Kaif se nadechla a překročila okraj kruhu. Dugesm hmátl po ukazovátku, visícím

z ohnuté opěry; na níž byla také „zavěšen“ kulatý hologram. Namířil jím na určitý bod a oba se vzápětí odhmotnili.

„Ted' se už nenacházíme na Helter Baakenu,“ vysvětlil jí Dugesm. „ale na kosmické stanici, kde začne naše cesta.“ Ukázal na několik žlutých obleků s průhlednými přilbami. „Vezmi si jeden, automaticky se přizpůsobí tvé velikosti.“

Sám se nasoukal do obleku a hermeticky jej uzavřel a Kaif následovala jeho příkladu. Potom znovu vstoupili do transmitterového pole a starý Galorňan udal ukazovátkem další jejich cíl.

„Je to Kandern, svět nejbližší slunci,“ prohlásil.

Vynořili se v obrovském rudém kruhu, kde se mohla materializovat patrně i menší kosmická plavidla. Kaif musela zavřít oči, aby neoslepla. Nad kruhem se rozpínalo zářivé energetické pole. Přilba konečně začala filtrovat oslňující jas a Kaif uviděla rudě žhnoucí mrtvé kamení. Kdesi v dáli vrhaly k obloze své žhavé vzdechy sopky.

Druhý svět Bantann nebyl o nic lepší.

„Máme tu výzkumné stanice,“ řekl Dugesm, „jinak nic: Musela jsi to ale vidět, aby sis uvědomila, jak krásně je na Helter Baakenu; Kaif.“

Pochopila jeho narážku a následovala ho k další stanici. Očekávala, že přeskočí Helter Baaken a zmaterializují se na čtvrté planetě. Místo toho ji ale učitel dopravil nejdřív na svět číslo pět zvaný Clennd a posléze i na poslední Tarph. Šlo o pusté planety bez atmosféry. Byly příliš vzdálené od dvojslunce a vládly na nich takový chlad, že neumožňoval žádný život.

„Tribath je čtvrtá planeta, co?“ zeptala se Kaif Chiriatha Dugesma, když vyšli z rudého kruhu na palubě nějaké kosmické stanice.

„Přesně tak,“ přisvědčil starý Galorňan. „A ty nechceš, abych se tam dostala, co?“ prohlásila Kaif provokativně. Samo-

zřejmě předpokládala, že Dugesm vynechá tuto, tabu opředenou, planetu z programu okružní cesty soustavou. A nemýlila se.

Mumm ale kupodivu zavrtěl hlavou a řekl: „Jestli chceš, ukážu ti Tribath, ale až jako poslední. Činí déle si zachováš v paměti, jak na tebe zapůsobí, tím lépe.“

„A to ty smíš -jen tak?“

„Do toho ti nic není,“ odsekl učitel. „Nemyslí si ale, že to pro tebe bude příjemné.“

„A kde jsme teď?“ změnila opatrně téma. Ukázala na jednu z panoramatických obrazovek, které v nich vyvolávaly dojem, jako kdyby stáli na nekryté plošině uprostřed kopulovitého prostoru. „Co znamená ta spousta objektů pohybujících se ve vesmíru? Vypadá to tu jako... jako na obrovské stavbě.“

„Také že to je stavba, Kaif,“ poučil mladou Galorňanku Muum Dugesm. „Tedy lépe řečeno jde o zahájení stavby. To, co zde vidíš, jsou přípravné práce. Jednoho dne se spojí jednotlivé části dohromady a vznikne jedna z *heboučkových tvrzí* - což je technický zázrak, kterému se nevyrovná nic v Plantagu ani v ostatních galaxiích.“

< „Heliotická tvrz?“ vyhrkla Kaif Chiriatha zvědavě. Viděla jen jednotlivé součásti, na kterých pracovali Galorňané v kosmických oblecích. Stavenišť osvětlovaly stovky jaderných sluncí. Dělníci opatrně spojovali některé díly, jiné jako by teprve zhotovovali a dávali jim správný tvar. „Co si mám pod tím představit?“

Muum Dugesm se zhluboka nadechl a odpověděl poněkud bezmocně: „To neví přesně nikdo z nás. Ce Rhionon nám předal konstrukční plány šesti takových celků. My Galorňané jsme v rámci Thoregonské koalice jediný národ, který se díky speciálním schopnostem může ujmout stavebních a inženýrských prací, jak se zdá.“

Je naším úkolem uskutečnit v Pentrickém mraku stavební záměry, které nám předal druhý posel.“

Kaif nebyla schopna skrýt zklamání. „Jinak ale nevíte o Thoregonu zhola nic, co?“ řekla proti své vůli až příliš tvrdě. Poprvé v sobě pocítila cosi jako vzdor. „Tenhle Ce Rhionon zadává jménem koalice úkoly a Galorňané je poslušně plní. Není to trochu postavené na hlavu? Někdo, koho navíc neznáme, od nás něco požaduje a my ho posloucháme na slovo. Co nám kyne ze spolupráce s tajemným Thoregonem? Ano, já vím, velký ideál míru! K čemu ale takové tajnůstkářství? Proč dáváme k dispozici svou pracovní sílu někomu, koho vlastně ani pořádně neznáme?“

„To ti nemůžu říct, Kaif,“ přiznal Muum Dugesm. „Tedy žádná konkrétní fakta, která bys ráda slyšela. Nevím, co představují heliotické tvrze, kterých má být jednou přesně šest. Jsem ale přesvědčen, že budou sloužit dobré věci - neboť za ní stojí Thoregon. Ptáš se, co máme my Galorňané z koalice? Odpověď je prostá: *Smysl existence!* Byli jsme vyvoleni stát se součástí velkolepého záměru a to dává našemu životu nový rozměr. Máme kosmické poslání, Kaif. Překonáme všechny dosavadní hranice — a to jsi přece odjakživa chtěla, ne? Účast na kosmickém plánu zvyšuje hodnotu životů všech příslušníků našeho národa, nemyslíš?“

„Nejspíš ano,“ připustila Kaif Chiriatha **po** krátké úvaze.

„A je tu ještě něco,“ hlesl Muum Dugesm a Kaif podle jeho aury vycítila, jak se musí niterně přemáhat. „Drak sice zbavuje mladé Galorňany veškeré jejich agresivity, stále však přetrvává nebezpečí, že agresivita objeví v pozdějších fázích jejich života. A nejlepší skupinovou terapií je v tomto ohledu společná práce, zaměřená na jeden cíl. Ta zabrání, aby se agresivita hromadila a napáchala spoustu zla.“

Kaif přikývla, ale učitelovo vysvětlení ji neuspokojilo. Připadalo jí příliš vykonstruované a odporovalo dřívějším Dugesmovým výrokům. A co Galorňané, kteří se nezúčastní realizace projektu?

„Smím teď vidět zakázanou planetu?“ zeptala se starce.

^^^

Když se vrátili na Helter Baaken, rozloučila se Kaif Chiriatha se svým mistrem a uchýlila se do svého pokoje. Zamlkla za sebou, protože potřebovala být sama a nechtěla, aby ji někdo rušil.

Tribath...

Vzpomínka na tuto planetu byla odpuzující, hrůzostrašná a působila jí přímo fyzickou bolest. Nemohla se jí však zbavit.

Černá hvězdná flotila!

Muum Dugesm se s ní přesunul transmitterem na čtvrtou planetu, zamlženou a osídlenou pouze nižšími formami života. A ukázal jí nepřehledné množství neuvěřitelně mohutných kosmických lodí, dlouhých devět set metrů, které byly uskladněny pod mentálním odstrašovacím polem. Byly to pozůstatky z dob, kdy dobytí Galorňané roznítili svými hrozivými zbraněmi ve své galaxii válečný požár.

Bylo to přesně tak, jak si představovala už ve Městě dětí!

Početné flotily válečných lodí tehdy před 13 000 lety a dřív, létaly od jedné sluneční soustavy ke druhé a zotročovaly, utlačovaly a ničily místní obyvatele. Nejhorší bylo, že z těch lodí dodnes vyzařovala ona děsivá, agresivní aura, která přivedla Kaif málem k nervovému zhroucení. Muum Dugesm ji tak stačil odvést k transmitteru a vrátit se s ní do Baaken Bauu.

„Tyhle lodi,“ řekl své studentce, „nám současníkům slouží jako stálá připomínka. jako varování, abychom neupadli do

minulých hříchů. Jsou to svědci temných dob, a přece do nich může ze dne na den nastoupit posádka a jsou plně funkční. Jsou uloženy na Tribathu pod odstrašovacím polem pro nenadálou krizovou situaci, která doufejme nikdy nenastane, tedy pro případ, že bychom my Galorňané neviděli jinou možnost než se i přes získanou mírumilovnost postavit s vyzbrojenou flotilou vnějšímu nepříteli.“

Bylo to tak nesmyslné!

Kaif Chiriatha ležela na posteli, kolem ní se začal vynořovat vesmír plný hvězd, a nesmírně si vyčítala, že přiměla Muuma Dugesma, aby jí ukázal zakázaný svět. Přitom na sebe byla předtím hrdá - znamenalo to pro ni, že dosáhla další výsady, a **to** porušovat tabu. O to horší bylo všechno, co se na ni nahnulo potom a zažralo se **jí** do nejhlubšího nitra. Takovou hrůzu nezažila od chvíle, kdy se střetla s drakem.

Doufejme, že se nikdy nestane, aby černé lodi musely znovu odstartovat do vesmíru! pomyslela si. Snad nebudou Galorňané už nikdy tak pošetili!

Čím déle o tom uvažovala, tím silněji v ní zrálo rozhodnutí udělat, co bude v jejích silách, aby si její národ zachoval rozum a mír. Byla připravena převzít odpovědnost a spolupracovat na budoucnosti Galorňanů - což v konečném důsledku znamenalo spolupracovat s Thoregonem.

Musela se ještě hodně učit, pracovat a získávat na vnitřní síle. Toho dne se Kaif Chiriatha poprvé začala vážně cvičit ve vnitřním pohroužení. Tato chvíle pro ni znamenala konečné znovuzrození.

Vzestup

Plynula léta a Kaif Chiriatha a Muum Dugesm se už nevidali tak často jako dřív. Starý Galorňan jí opatřil vlastní dům, který měla jen a jen pro sebe. Zvykla si na

něho velice rychle a postupně zatlačila svou auru auru předchozích obyvatel. Ponechala však oběma zesnulým starochům z piety jeden výklenek. Nikdy je nepoznala osobně, když ještě žili, ale díky tomu, co zde po sobě zanechali, se z nich stalo něco jako její „přátelé“.

Kaif věděla, že Muum ji od sebe neodstěhoval proto, že by se mu zprotivila. Byl spíš toho názoru, že už jí vštípil základy, které potřebovala, aby mohla žít mezi dospělými, a že další kroky už musí podniknout docela sama. Nicméně jí hýl kdykoli k dispozici, když potřebovala poradit nebo si jen s někým popovídat, či občas i zafilozofovat.

Mezitím zvládla všechny známé techniky pohroužení a prožila nesmíme štěstí, když se jí poprvé podařilo otevřít ducha univerzu, v němž byli *všichni jedno*, když, tékala duchovními tykadly po Baaken Bauu, setkávala se s jinými Galorňany, kteří se rovněž nacházeli na vnitřní cestě, a když cítila vibrace, které vcházely do jejího těla z kosmu.

Přirozeně, že nemohla žít pouze učením a poznáváním sebe samé. Stejně jako ostatní i ona musela odvádět společenství určitý díl práce, aby si zajistila bezstarostnou, blahobytnou existenci. Velmi brzy poznala jiné Galorňany ve velkoměstě a získávala si rychle přátele a uznání.

Pět let pracovala v distribuci potravin na okraji centra Baaken Bauu. Nejprve zde dohlížela na výrobní postupy a kvalitu a zanedlouho zodpovídala za distribuci na celé planetě. Objevila nové, výkonnější způsoby rozdělování potravin, sestavovala programy a šetřila náklady. Přidělovali jí stále nové kompetence, až to dotáhla na vrchní technickou ředitelku největšího potravinářského koncernu planety a měla kancelář v nejvyšším poschodí mrakodrapu.

Seznámila se tak s filozofií a společen-

ským zřízením Galorňanů, v němž měl nejvyšší postavení vždy ten nejschopnější. To platilo jak v hospodářství, tak v politice. Galorňané neměli žádné politické strany a moc na Helter Baakenu se nezískávala volbami.

V průběhu dějin se tak vytvořila neinstytucionální hierarchie. Kdo zvládl největší výzvy a dosáhl největších úspěchů, ten se dočkal nejvyšší úcty. V čele stál vždy ten nejmoudřejší, podporován celým společenstvím. Mezi umírněnými Galorňany nedocházelo k mocenským zápasům ani intrikám. Každý jednotlivec měl možnost dotáhnout to až na samotný vrchol - pokud měl dostatek schopností a ctizádosti,

Z tohoto zdánlivě jednoduchého pravidla existovala pouze jedna výjimka. **Za** úplně nejvyšší autoritu považovali Galorňané momentálního druhého posla - v současné době tedy záhadného Ce Rhiontona. To on byl spojovacím článkem mezi Galorňany a nadřazenou organizací, jejíž název všeobecně znali, ale v drtivé většině o ní věděli ještě méně než Kaif Chiriatha.

Mladá Galorňanka si uvědomovala, že musí projít učenickými léty na Helter Baakenu. Seznamovala se s všemožnými obory a nasávala veškeré vědomosti, které mohla získat. Svou budoucnost však spatřovala i nadále ve vesmíru, ve službě Thoregonské koalici a jejím ideálům.

Stěží mohla očekávat, že ji navštíví někdo z Thoregonu nebo jeho posel Ce Rhionton. Musela se jim tedy vydat vstříc. Jenže Thoregon se uvnitř Pentrického mraku projevoval pouze mohutnou stavbou, vznikající kousek po kousku ve vakuu. Nebylo snadné se tam dostat. Ti, kteří směli pracovat tam venku na heliotické tvrzi, zjevně prošli přísným výběrem. Přestože měla hodně vysoké styky a počínala si velmi rafinovaně, nepodařilo se Kaif vypátrat, kdo je vybírá.

Jednoho večera ji navštívil Muum Du-

gesm, tentokrát kupodivu neohlášené. Jakmile přešel přes práh, bylo Kaif jasné, že nejde o obvyklou návštěvu. Jako tak často ani dnes nedokázal její bývalý učitel a nyní přítel skrývat dlouho své rozrušení. Sice si rozvláčně povídali o její práci a jejích pokrocích v mentální oblasti, Kaif však přesně vycítila, že Muum Dugesmjén oddaluje okamžik, kdy jí vyjeví překvapení, které si pro ni připravil.

Jedli a pili a nechali na sebe vzájemně působit své aury. Konečně se Dugesm pohodlně uvelebil v křesle, pohlédl mladé Galorňance do černých kulatých očí a řekl:

„Smím tě dopravit na staveniště, Kaif. Pokud si přeješ, můžeš spolupracovat na realizaci projektu.“

„Pokud si přeju?“ skoro vykřikla. „Ne-přeju si nic horoucněji, *duše milá*.“ Hned si zakryla ústa rukou. Byla svému mistrovi natolik vděčná, že použila formu oslovení, jež se k němu vůbec nehodila! Horečně uvažovala, jak by se omluvila, když jí Dugesm vzal za ruku a jemně jí ji pohladil.

„Nic neříkej, Kaif,“ poprosil ji a oči mu zářily štěstím. „Jsem rád, že jsem se v tobě nezmýlil. Už nejsem tvůj učitel a určitě přijde den, kdy budu pyšný na to, když se budu moci nazývat tvým žákem.“

„Nemluv tak, prosím!“ vykřikla Kaif zděšeně.

^ A ^

Kaif netrvalo dlouho, aby se rozloučila se svým dosavadním prostředím a připravila na velké dobrodružství, na výzvu, na první skutečnou zkoušku v novém životě. Bylo jí osmdesát let a na Galorňanku byla ještě hodně mladá.

Muum Dugesm jí slíbil, že se jí postará o dům. Samozřejmě nebylo problémem přepravit se transmitterem ze staveniště domů, ale Kaif zcela oprávněně předpo-

kládala, že se bude muset cele soustředit

na vznikající projekt.

Muum Dugesm ji doprovodil do kosmické stanice u staveniště, z které Kaif před lety poprvé pozorovala realizaci projektu. Ten mezitím hodně pokročil. Všude kotvily obrovské plošiny, na kterých Galornané montovali technické díly. Na jiných plošinách se skladovaly nejrůznější neznámé materiály. Tyto prámy byly mezi sebou energeticky a mechanicky propojeny a zdálo se, že část z nich se sem dostala z prachového pláště Pentrického mraku.

„Vystoupíš tamhle,“ řekl Dugesm a ukázal na panoramatickou obrazovku, na níž byla vidět obrovská koule v centru montážního pracoviště. „Je to rozvodná centrála. Přijme tě Galorňan jménem Goolk Dittther, současný vedoucí stavby.“

„Jak jen ti mám poděkovat?“ vyhrkla Kaif dojatě.

„Tím, že mi umožníš, abych byl na tebe pyšný,“ odpověděl Dugesm. Znovu ji pohladil po ruce poté, co se nasoukala do kosmického obleku, a dodal: „Abych byl ještě pyšnější, Kaif...“

„Děkuju ti za všechno,“ rozloučila se s ním obvyklou frází a vstoupila do rudé- ho kruhu transmitteru.

^ -A^

Goolku Ditttherovi bylo necelých čtyři sta let a od prvního okamžiku byl Kaif svou povahou cizí - což ovšem neznamenovalo, že jí byl nesympatický. Jen prostě ihned vycítila, že se sice snaží projevovat jí patřičnou úctu, ale v technických záležitostech, že jí příliš nevěří.

Její tušení se změnilo v jistotu. Muum Dugesm jí opatřil zaměstnání na stavbě zřejmě díky svým stykům - a možná dokonce z pověření toho, jehož jméno jednou málem prozradil.

Bylo jí jasné, že se zde musí prosadit jen a jen znalostmi a výkonem. Na to ale byla zvyklá a ve Městě dětí se naučila teoreticky i prakticky o galornské technice dost na to, aby obstála i zde.

Zpočátku jí byly přidělovány čistě manuální práce. Postávala na plošinách a zdánlivě monotónně spojovala nejrůznější součástky. Velmi rychle se spřátelila s ostatními Galorňany a takto strávila první měsíce ve vesmíru.

Seznámila se s bytostmi, které si říkaly „Adiati“ a podílely se rovněž na plnění velkého úkolu - byli to zvláštní vyzábli tvorové a sloužili Galorňanům jako pomocníci už celá tisíciletí.

Občas si odskočila zpátky na Helter Baaken a navštívila Muuma Dugesma nebo jiné přátele, pokaždé se ale vrátila včas, aby mohla nastoupit směnu. Postupně se však vracela na domovskou planetu čím dál řídkěji.

Zanedlouho Kaif Chiriatha předváděla spolupracovníkům jak lépe montovat a zacházet s nástroji. Galorňané k ní necítili konkurenční zášť, spíš je těšilo, že s ní mohou pracovat a vznikala kolem nich pozitivní aura.

Hlášení o úspěších jejího týmu se přirozeně donesla také ke Goolku Dittherovi a i on se zachoval jako každý rozumný Galorňan. Přiděloval Kaif na pracoviště, kde mohla ještě lépe uplatnit svůj obrovský talent.

Nezklamala ho. Létá plynula a Kaif se mnohdy přistihla při pomyšlení, že se cítí ve vesmíru víc doma než dole na rodné planetě. Byla by se mohla na noc vracet do svého domu, ale chtěla být tady, v místě, kde vznikalo cosi nepředstavitelně velkého.

A získala zde rovněž spoustu přátel, třebaže se šplhala v hierarchii vesmírných konstruktérů čím dál víc a nakonec nad sebou měla pouze Goolka Ditthera.

Navštěvovali se po práci a vyměňovali si vědomosti. Goolkovy výhrady se rozplývaly jako pára. Sám přiznával, že ani on neví, odkud se dostávají mnohé stavební díly a suroviny do Pentrického mraku, a že se pouze řídí konstrukčními plány, které obdržel od Ce Rhiotona. Udělal svou otevřeností na Kaif velký dojem, současně se ale v duchu ptala, jak dlouho vydrží Galorňanům tato extrémní mírumilovnost a nesobeckost. Nedojde přece jen jednoho dne ke katastrofě, které se tolik obávala? Není snad naprogramovaná už předem?

Kdykoli se Kaif Chiriatha vrátila na Helter Baaken, nevycházela z úžasu nad tím, kolik se jí dostávalo úcty a uznání. Vrtalo jí hlavou, odkud Galorňané na planetě vědí, co dělá ve vesmíru, a došlo jí, že za to může její osobní aura. Musela růst od jednoho úspěchu ke druhému a ona si toho nevšimla - na rozdíl od ostatních.

A pak nadešel den, kdy byla oslavována na Helter Baakenu jako hrdinka, neboť vypracovala převratný, od první chvíle plně funkční systém řízení planetárního zásobování. Když se pak vrátila do vesmíru na staveniště, představili jí nového spolupracovníka. Podle charakteristických vrásek **na** čele okamžitě poznala Lopta Zadhevena.

. A ^

„Taky jsem tě hned poznal,“ řekl Lopt, když s ní několik dní nato seděl sám v její kóji. „Je to náhoda, Kaif?“

Dřív než stačila něco říct, odpověděl si sám: „Ne, nejspíš ne. Oba jsme byli jako děti nejctižádostivější ze všech a jsme stejní i teď jako dospělí. Možná jsme měli dost podobné sny, a proto jsme se nenáviděli. Ani já jsem nebyl ochoten akceptovat žádné hranice a nenáviděl jsem Město dětí... Nabízím ti mír, Kaif, tentokrát naprosto upřímně.“

Až příliš dobře si pamatovala, co se stalo, když jí nabídl usmíření poprvé. Nyní byli ale oba dospělí. Lopt Zadheven měl statnou postavu a byl o něco vyšší než ona. Musel se Galorňankám líbit.

„Dobrá, přijímám. Loptě," řekla pevně.

Často si dřív představovala, jaké to asi bude, až se setká se svým sokem po hrátkách s drakem. Nyní už nedokázala pociťovat vůči němu zášť a dobře si uvědomovala, že ani on nemá zlé úmysly.

„Jak ses sem dostal?" zeptala se mladého pohledného Galorňana.

„Díky své houževnatosti a trpělivosti," odpověděl.

„Mohla bych se postarat o to, abychom se dostali do jednoho týmu," řekla Kaif. „Proč bychom to nemohli zkusit a spolupracovat, přestože jsme tak dlouho šli proti sobě?"

Přirozeně věděla, že to nebude tak jednoduché, jak to v návalu citu řekla. Goolku Dittherovi by bylo nejspíš proti srsti;

kdyby se jeho zástupkyně vrátila zpátky na montážní plošinu nebo do jedné z počítačových centrál.

„Ano, proč bychom to nemohli zkusit?" odpověděl Lopt Zadheven.

Ten večer spolu seděli ještě hodně dlouho a smáli se, když si vyprávěli historky z dětství a vzpomínali na souboje, které spolu tehdy sváděli a které jim nyní připadaly tak nesmyslné.

„Pro mě jsi byla odjakživa jediná, kdo pro mě něco znamenal," prohlásil Lopt, když se loučil s Kaif. „Tehdy jsem tě ale nenáviděl. A dnes bychom se snad mohli považovat... za přátele?"

„Ještě si to dobře rozvážím," řekla rozverně. „A teď už jdi, nebo se ještě dostaneme do řečí!"

Lopt Zadheven opustil Kaifinu kóji, ale v jejích myšlenkách zůstával stále s ní. *Lopt, och'ěk\ nepřítel, sok. objekt její nenávisti!* Mamě se snažila ovládnout to, co k němu cítila nyní.

^ A ^

Kaifin impulsivní záměr pracovat s Loptem Zadhevenem v jedné skupině byl rozdrčen napadř' v den, kdy obdržela hlášení o smrti Goolka Ditthera. Od onoho večera, který strávila spolu s Loptem, uplynuly právě dva týdny.

Podle oficiálních informací Goolk Ditther přišel nechráněn do styku s nově dodanou látkou a její záření jej namísto usmrtilo. Kdyby byl měl na sobě ochranný oblek, přežil by to.

Dittherovi nejbližší spolupracovníci dávali jasně najevo, od koho očekávají, že se ujme vedoucího postavení. Kaif váhala. Snila samozřejmě o tom, že se ocitne úplně nejvýš a možná se dozví něco o Thoregonu a jeho záměrech s heliotickými tvrzemi - a třeba se i setká s legendárním Ce Rhionem, nikdy však toho ne-chtěla dosáhnout na úkor jiného Galorňana.

Vydala se do Baaken Bauu a vyhledala bývalého učitele. Muum Dugesm jí domlouval, aby si nic nevyčítala a chopila se jedinečné šance. Vždyť ji k tomu předurčil osud sám!

„Vrať se zpátky do vesmíru!" řekl jí. „Tam tě budou potřebovat, dokud nedostaneš jiný pokyn shůry."

„Kdo mi má teď co rozkazovat?" zeptala se Kaif přítele provokativně, ale ne povýšeně. „Ce Rhion?"

Muum Dugesm přikývl a prohlásil věštecky: „Přijde, a to brzy, aby si to zde zkontroloval. Do té doby se řiď pokyny a snaž se dokončit stavbu heliotické tvrze! A nezapomeň při tom na svého přítele Muuma Dugesma."

Když staroch stiskl Kaif ruku, všechny její pochyby byly tytam.

Vrátila se na staveniště a ujala se vedení. Teprve ve chvíli, kdy odpovídala za

všechno, si uvědomila, jak málo všichni vědí o dokončovaném objektu a jeho účelu a přece na něm pracují jako posedlí -posedlí myšlenkou, že vykonají něco v zájmu Thoregonu.

Obyčejní dělníci si pramálo lámali hlavu tím, co je vlastně Thoregon. Stačila jim nepředstavitelně pozitivní aura obklopující celé staveniště. Cítili se v ní dobře a pracovali s nejvyšším úsilím. Proto se ani neptali po účelu svého konání. Důvěřovali plně Thoregonu, neboť se domnívali, že nemůže být špatné to, co jim zprostředkoval Ce Rhioton.

Kaif Chiriatha a Lopt Zadheven se setkávali při nejrůznějších příležitostech. Nikdy však ne v soukromí. Mladá Galorňanka se mu vyhýbala, protože si chtěla nejdřív vyjasnit své city vůči němu. A i tyto city musely jít stranou, dokud nebude dokončeno velké dílo.

Uplynula spousta let. Na staveniště byl dopravován materiál jak ze zdrojů uvnitř Pentrického mraku, tak zvenčí. Stejně jako její předchůdce ani Kaif Chiriatha neznala mnohé z potřebných látek, které musely být vpraveny za zvláštních bezpečnostních opatření do pomalu vzrůstající tvrze. Důvěřovala však bez výhrad Thoregonu a Ce Rhiotonovi.

Sté narozeniny oslavila ve vesmíru se spolupracovníky. Byl u toho také Lopt Zadheven. Zůstal, dokud všichni neodešli, a předal Kaif květinu, která rostla pouze na jediném ostrově na Helter Baakenu a byla symbolem touhy Galorňana spojit se s partnerem opačného pohlaví.

„Ponech mi ještě trochu času. Loptě!“ žádala Kaif. „Nemůžu se teď ještě dělit o svou duši. Musíme počkat, až bude dokončena tvrz.“

„Když si to přeješ, počkám,“ řekl a Kaif vycítila jeho zklamání.

Lopt Zadheven se otočil a chystal se odejít, ale Kaif ho zadržela. Vzala si od něj

květinu a tím zpečetila jejich svazek. Bylo to víc než pouhé gesto, byl to svatý slib. Oba se objali a nechali splynout své aury.

Když se pak Lopt konečně odtrhl od Kaif, zářil štěstím a spokojeností. Hleděla za ním a myslela na Muuma Dugesma. V duchu se ho ptala, zda bylo správné, co udělala.

„Zůstaneme navždy přátelé, Muume,“ zamumlala vzápětí. Hned ale začala uvažovat o příští fázi stavby, která měla být zahájena za několik málo dní.

• ^ ^ ^

Stále docházelo obrovské množství materiálu. Staveniště vypadalo z dálky jako gigantický shluk technických dílů, držených pohromadě gravitačními poli.

Když byla heliotická tvrz z poloviny hotová, vypadala jako plochý rotující šestiúhelník, jehož jedna strana byla vpředu roztřepená a na mnoha místech otevřená. Zbytek tvrze měl mít rovněž tvar šestiúhelníku a po několika tuctech let měla postupně vzniknout jakási gigantická plástev.

Nové konstrukční pokyny přicházely, kdykoli byla uzavřena jedna stavební fáze. Ta se přehledně rozsvítila v kontrolní centrále v obrovském hologramu. a tak bylo vidět v barevném trojrozměrném zobrazení vše. co bylo do té doby uděláno. Zbývající místa na hologramu zůstávala tmavá a čekala na aktivaci.

Kaif Chiriatha marně doufala, že se u ní jednoho dne objeví Ce Rhioton a předá jí nové plány osobně. Všechny plány se ale, automaticky přehrávaly do počítače ve chvíli, kdy je potřebovali.

Uběhla další léta a svého tvaru nabývala pomalu, ale jistě také druhá polovina stavby. Kaif řídila a koordinovala práce tak suverénně, že ji Galorňané a několik málo Adiatů považovali málem za mytickou postavu.

„Vstoupíš do dějin našeho národa," řekl jí Muum Dugesm, když ho jednou navštívila. „Jako hrdinka, pod jejímž vedením jsme postavili první heliotickou tvrz. Jsem si jist, že o tobě už ví i Thoregon."

Mladá Galorňanka se zasmála a podivila se, jak se dokáže ve starcově přítomnosti tak skvěle uvolnit. Ještě se neodvážila promluvit si s ním o Loptu Zadhevenovi - možná proto, že věřila, že o něm už ví.

„Přiznej se, já to tuším už delší dobu! Scházíš se s Ce Rhionem nebo máš jiné kontakty na Thoregonskou koalici. Proto jsi mi mohl obstarat práci na stavbě," naléhala na bývalého učitele.

Muum Dugesm se jen záhadně pousmál a čekal, až Kaif změní téma. Ta nicméně cítila v jeho auře, jak velmi se těší na něco, co se má brzy stát. Možná se to týkalo dokončení tvrze, možná příchodu druhého posla, který předpovídal už hodně dlouho.

Kaif tomu už téměř nevěřila. Posel se neobjevil, ani když stavba tvrze dospěla do konečné fáze. Nedostavil se ani v okamžiku, kdy se spojily obě hotové poloviny a v centrále se rozzářila poslední část hologramu.

Kaif Chiriatha mezitím dosáhla věku sto čtyřiceti osmi let a Muumu Dugesmovi bylo sedm set.

„A co teď?" zeptal se Lopt Zadheven Kaif, když stáli vedle sebe na vesmírné plošině a pozorovali z dostatečné vzdálenosti obrovskou konstrukci. „Co se stane teď, Kaif?"

„Máš na mysli... nás?" řekla zamyšleně, aniž odtrhla oči od zázraku tonoucího v záři jaderných sluncí. „Nebo tvrz?"

„Obojí." odpověděl. „Pokud jich má vzniknout šest, bude třeba brzy začít se stavbou další tvrze. Odvezou předtím tuhle? Vyhledli si už, kam ji umístí?" ' „Na to zná odpověď jen druhý posel. Loptě."

Ve chvíli, kdy bylo dílo dokončeno, cítila v sobě Kaif nesmírnou prázdnotu.

Lopt jí položil ruku na rameno a řekl: „Ty víš, jak nejlépe překleneme tohle období čekání, *duse moje*. Pracujeme pro velkou budoucnost. Pojď, zplodíme spolu potomka, jakmile budeš schopna počít, abychom dokázali, jak velmi věříme v budoucnost."

Usmála se, pohlédla mu do očí a dala mu najevo, jaká je její odpověď.

Epilog

Uplynulo několik měsíců. Kaif Chiriatha vyhledala spolu s Loptem Zadhevenem svého otcovského přítele Muuma Dugesma a světili se mu s tím, že žijí spolu.

Nesmírně se jim ulevilo, když to přijal klidně. Současně zjistili, že stařec ví o jejich vztahu už dávno. Popřál jim upřímně štěstí a zdravé dítě. Řekl, že neztrácí Kaif, nýbrž získává nového přítele - Lopta. Dále se jim nabídl, že bude vychovávat jejich potomka, až se budou muset opět vrátit do vesmíru.

Ten den se vrátila Kaif Chiriatha domů sama, Lopt si musel ještě něco vyřídit ve městě. Obývali stejný bungalov, který jí poskytl před dávnými lety střechu nad hlavou. Nebylo zamčeno - nechávali dům stále otevřený pro hosty a přátele. V Baaken Bauu beztak nebyli žádní zloději.

Když Kaif vešla dovnitř, spatřila onoho velkého Galorňana, který ji ve Městě dětí zachránil před bombovým útokem a později jí řekl věci, kterým tenkrát nerozuměla. Měla pocit, že se jí podlomí nohy a rozplyne se v mocném mentálním vyzařování neznámého obra. Slyšela se, jak říká slova, jež nedávala žádný smysl.

Vtom k ní velký cizinec přistoupil a vzal ji za ruku. Jemně ji stlačil na sedačku a uvelebil se naproti ní na podlaze. „Je to

už dávno, co jsme se setkali naposledy, Kaif Chiriatho," zaduněl hlubokým hlasem. „Ani na okamžik jsem tě ale nespustil z očí. Poté, co sis *pohrdla s drakem*, jsem měl o tebe krátký čas strach, ale Muum Dugesm mě nezklamal. Věděl jsem, že se na něj mohu spolehnout."

„Muum Dugesm?" zajíkla se mladá Galorňanka.

Vtom jí začalo svítat. Bylo jí, jako kdyby byla půl svého života slepá, jako kdyby měla zatemněný rozum. Ze by před ní opravdu stál...?

„Ano, Kaif," řekl neznámý Galorňan pomalu, „jsem **Ce Rhioton**, druhý posel **Thoregonu**."

Zírala na něj skoro nábožně. *Tak to byl přece jen on!* blesklo jí hlavou. Byl to on, na kterého tak dlouho toužebně čekala.

„Potom... potom ses neobjevil ve Městě dětí náhodou," zašeptala. „Ach ano, teď je mi jasné, proč se mnou vychovatelé zacházeli s posvátnou úctou a bázní, když mě viděli s tebou. Už chápu ledacos..."

„Správně,-Kaif," řekl posel. „Zatím ale ještě nerozumíš všemu. Proto jsem dnes tady. Sledoval jsem tě už jako dítě, stejně jako jsem pozoroval mnoho jiných dětí, které mě zaujaly - a tak trochu jsem dohlížel na tvůj další vývoj." Omluvně máchl rukou a dodal: „Odpusť mi, ale bylo to všechno v zájmu Thoregonské koalice."

„Thoregonu?" špitla Kaif Chiriatha a rozbušilo se jí srdce. Ihned si ale mentálně nařídila, aby se uklidnila.

„Rád bych se ti s něčím svěřil, Kaif- až zemřeš, možná nastoupíš po mně. Může to trvat ještě několik staletí, ale mezitím alespoň vyžraješ natolik, abys mohla vyko-

návat tak ctihodný úřad. Znáš tě a vím, jaký se v tobě skrývá jedinečný potenciál. A ještě zdaleka není vyčerpán. Všechno teď záleží jen na tobě, znám však tvou ctižádost a plně ti důvěřuji."

Kaif zírala na svůj protějšek, neschopna jediného slova, a bylo jí, jako kdyby k ní promlouval z druhého konce Plantaga.

„Brzy bude odvezena první heliotická tvrz a ty se budeš moct osvědčit při řízení stavby druhé. A postupně se budeš seznamovat se všemi věcmi, které musí znát posel Thoregonu. Musíš projevit hodně trpělivosti, neboť koalice se teprve buduje a mohlo by jí uškodit, kdyby se o ní dozvědělo předčasně příliš mnoho živých bytostí."

Ce Rhioton vstal a Kaif měla pocit, jako kdyby se s ní zatočil celý svět. Jediné, čeho se mohla přidržet, byl poslův hlas.

„Teď vím, že moje volba byla správná," prohlásil. „Pro dnešek to stačí, ale budu tě navštěvovat častěji a vynasnažím se ukojit tvou touhu po vědění. Jdi svou cestou, Kaif Chiriatho - a měj se dobře..."

Ani neslyšela, jak Ce Rhioton odešel. Nebyla schopna ho vyprovodit z domu. Když konečně procitla z očarování a rozběhla se za ním, už ho nikde neviděla.

Opět se zjevil a zmizel jako přízrak a mladá Galorňanka se v duchu ptala, jestli se jí to jen nezdálo. Když se však vrátila do bungalovu, pocítila jeho auru a jednou její součástí byla ona sama - její minulost, současnost a budoucnost.

A ona budoucnost se jmenovala Thoregon, to nyní věděla naprosto jistě. Stejně jistě také cítila nový život, vznikající v jejím lůně.